Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	23Co/379/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2312200919
Dátum vydania rozhodnutia:	07. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2017:2312200919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová v právnej veci žalobcov: v 1. rade F. V., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX X., P. XX, zast. AK MS s.r.o., so sídlom 811 06 Bratislava, Galandova 3, IČO: 47 237 767, v 2. rade JUDr. T. V., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX X., P. XX, proti žalovanému: PhDr. P. W., nar. XX. X. XXXX, bytom XXX XX P., W.. Y. XX, zast. JUDr. Ivanom Kotrbancom, advokátom so sídlom 814 99 Bratislava, Františkánske nám. 3, o ochranu autorských práv, na odvolanie žalobcov a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 15C/15/2012-1108 zo dňa 15. marca 2016, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa p o t v r d z u j e v časti zaplatenia 4.979,09 eur.

II. Rozsudok súdu I. inštancie sa m e n í v časti zamietnutia úroku z omeškania zaplatenia sumy 4.779,09 eur tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom sumu 4.979,09 eur s úrokom z omeškania 17,6% ročne zo sumy 4.979,09 eur od 18.1.1997 do zaplatenia.

III. Rozsudok súdu I. inštancie sa m e n í v časti zamietnutia zaplatenia nemajetkovej ujmy tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom nemajetkovú ujmu vo výške 3.319,39 eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

IV. Rozsudok súdu I. inštancie sa m e n í v časti zamietnutia zdržania sa nakladania s dielom tak, že: žalovaný je povinný zdržať sa až do doby uzavretia zmluvy so žalobcami v 1. a 2. rade akéhokoľvek nakladania s 10 dielnym dokumentárnym filmom s názvom Amerika zachytenom na filmovom páse, ktorého obrazovo-zvukovú zložku autorsky vytvoril H. V., zomrelý dňa XX.X.XXXX, v rámci expedície Amerika 92 a ktorý žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10 dielneho dokumentárneho cyklu s názvom Amerika I. až X. odvysielanom televíziou VTV cable tv s.r.o.

V. Žalobcom v 1. a 2. rade sa p r i z n á v a právo na náhradu trov odvolacieho konania v 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcom zaplatiť sumu 4.979,09 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom plnením žalovaného voči jednému zo žalobcov zaniká povinnosť žalovaného plniť voči druhému žalobcovi v rozsahu tohto plnenia. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd odôvodňuje, že právny predchodca žalobcov - H. V., nar. X.X.XXXX (manžel žalobkyne 1. a otec žalobcu 2.) sa svojím návrhom zo dňa 29.3.1996 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zdržať sa a akokoľvek nakladať s 10 dielnym dokumentárnym filmom pod názvom AMERIKA, a to až do doby

uzatvorenia zmluvy a aby ďalej zaviazal žalovaného na zaplatenie majetkovej (150 000, - Sk, t.j. 4.979,09 eura) a nemajetkovej ujmy (100 000, - Sk, t.j. 3.319,39 eura), spolu vo výške 250 000, - Sk (8.298,48 eura) a náhrady trov konania.

3. Svoj návrh odôvodnil pôvodný žalobca tým, že právny predchodca žalobcov , na základe Dohody o podmienkach účasti na medzinárodnej filmárskej expedícii Amerika 92 zo dňa 14.4.1992 uzavretej so žalovaným, vykonal kameramanské práce na 10 dielnom dokumentárnom filme natočenom v USA. Uvedená činnosť je autorská činnosť a podlieha ochrane podľa zákona 35/1965 Zb. autorský zákon (ďalej len AZ). Právny predchodca žalobcov prípisom z 1.10.1995 upozornil žalovaného, že v záujme ochrany autorských práv nemôže bez jeho súhlasu nakladať s dielom, ku ktorému má práva podľa § 6 AZ. Žalovaný na prípis odpovedal listom z 15.11.1995, v ktorom sa k ochrane autorských práv nevyjadril a uvádzal len skutočnosti, ktoré nie sú v príčinnej súvislosti s ochranou autorských práv k vytvorenému dielu. Právny predchodca žalobcov prípisom zo dňa 21.11.1995 reagoval na invektívy žalovaného uvádzané v jeho liste a keďže sa dozvedel, že žalovaný predal dokumentárny film spoločnosti VTV cable tv s.r.o. Bratislava (ďalej len VTV), bez súhlasu STV Bratislava, ktorá na základe Dohody z 13.3.1992 vykonáva autorské práva k filmovému dielu, navrhol stretnutie na deň 30.11.1995, čo žalovaný prevzal dňa 29.11.1995, na stretnutie sa však nedostavil. Žalovaný tak napriek upozorneniam právneho predchodcu žalobcov na porušovanie jeho autorských práv konal bez jeho súhlasu a predal 10 dielny dokumentárny film spoločnosti VTV na odvysielanie, ktoré sa uskutočnilo v dňoch 23.12.1995 až 31.12.1995 na televíznej stanici VTV, pod názvom Amerika. Tak porušil ustanovenie § 6, § 12 ods. 1, 2, 3 a § 14 ods. 1 AZ tým, že neuzatvoril so žalobcom zmluvu, v ktorej by právny predchodca žalobcov dal súhlas na použitie - nakladanie s dielom a bez toho, že by bola dohodnutá odmena za tvorivú prácu. Tým, že žalovaný neoprávnene konal prisvojením si autorského práva k dielu, ku ktorému toto nemal zmluvne zabezpečené, uviedol v záverečných titulkoch nepravdivý údaj, keď uviedol ako kameramana právneho predchodcu žalobcov na 2. mieste a údaj © KENOVIA KESZELI 1995, porušil autorský zákon ako aj zákon číslo 455/1991 Zb., keď od 21.12.1992 nebol vydaný žalovanému živnostenský list a tým spôsobil právnemu predchodcovi žalobcov ujmu, ktorý si je povinný uplatňovať svoje práva a to zákazom ďalšieho predaja 10 dielneho filmu tretím osobám a zaplatením nemajetkovej ujmy vo výške 100 000, - Sk a majetkovej ujmy 150 000, - Sk podľa § 12 ods. 1 písm. b), c) AZ.

4. Dňa 24.3.2009 súd uznesením pod č. k. 7C/19/1996 - 476 pripustil zmenu petitu, na základe čoho žalobcovia (v konaní s nimi súd pokračoval po smrti ich právneho predchodcu - pôvodného žalobcu) žiadali, aby súd zaviazal žalovaného zdržať sa až do doby uzatvorenia zmluvy so žalobcami akéhokoľvek nakladania s 10 dielnym dokumentárnym filmom s názvom Amerika zachytenom na filmovom páse, ktorého obrazovo zvukovú zložku autorsky vytvoril H. V., zomrelý dňa XX.X.XXXX, v rámci expedície Amerika 92 a ktorý žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10 dielneho dokumentárneho cyklu s názvom Amerika I až X odvysielanom televíznou stanicou VTV cable tv s.r.o. Žalovaný je povinný žalobcom zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 8.298,48 eura, úrok z omeškania zo sumy 4.979,09 eura vo výške 17,6 % ročne od 18.1.1997 do zaplatenia a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1. náhradu trov konania k rukám jej právneho zástupcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 2.4.2009 a predmetom konania sa stal takto zmenený návrh.

5. Podaním právneho zástupcu žalobcov, doručeným súdu 13.2.2009, žalobcovia spresnili petit tak, ako je uvedené v úvode tohto odôvodenia. Právny zástupca žalobcov ďalej, pokiaľ ide o špecifikáciu diela v tomto podaní uviedol, že žalobcovia sa domáhajú ochrany autorského práva pôvodného žalobcu H. V., zomr. XX.X.XXXX, k autorskému dielu: obrazovo-zvukovej zložke 10-dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA zachytenom na filmovom páse, ktoré pôvodný žalobca autorsky vytvoril v rámci expedície AMERIKA 92, a ktoré žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10-dielneho dokumentárneho cyklu s názvom AMERIKA I-X odvysielaného televíziou VTV. Pokiaľ ide o námietku nedostatku aktívnej legitimácie žalobcov vzhľadom na nezahnutie tohto práva do dedičského konania, zástupca žalobcov poukázal na to, že nie je potrebné prejednanie nároku dedičmi v konaní, aby bolo možné zistiť výšku podielov jednotlivých žalobcov na nároku. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 460 Občianskeho zákonníka, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, ako aj na osvedčenie o dedičstve sp. zn. D 555/2000 zo dňa 20. 12. 2000, z ktorého vyplýva, že dedičmi pôvodného žalobcu H. V. sú žalobcovia 1. a 2. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že žalobcovia si uplatňujú ochranu práv nadobudnutých trestnou činnosťou, poukázal na to, že právny predchodca žalobcov nebol nikdy právoplatne odsúdený za trestný čin, ktorý uvádza žalovaný, pričom uznesenie o začatí trestného

stíhania ani ďalšie čiastkové rozhodnutia v trestnom konaní nepreukazujú, že došlo k spáchaniu trestného činu konkrétnou osobou.

6. Zo zhodných výpovedí účastníkov konania súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobcov na základe zmluvy uzatvorenej s žalovaným zo dňa 14. 4. 1992 sa zúčastnil ako kameraman filmárskej expedície v USA, v rámci ktorej sa kameramansky podieľal na natočení podkladov pre dokumentárny film. Nesporné medzi účastníkmi konania bolo, že výsledkom jeho činnosti boli bližšie neurčené obrazové zložky určené pre budúci dokumentárny film. Pokiaľ ide o žalovaným namietaný nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov vystupovať v tomto konaní je potrebné uviesť, že súd sa pri svojom rozhodovaní touto otázkou už opätovne nezaoberal, nakoľko sa v tejto veci riadil právne záväzným názorom Krajského súdu Trnava, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že neprejednanie nárokov uplatnených žalobcami v tomto konaní v dedičskom konaní vedenom po zomrelom právnom predchodcovi žalobcov p. V., nemá za následok nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov na vedenie tohto sporu. Pokiaľ ide o opakované námietky žalovaného, že práva žalobcov uplatnené v tomto konaní sú výsledkom trestnej činnosti ich právneho predchodcu je potrebné uviesť, že na takúto námietku súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol, pričom trestné stíhanie právneho predchodcu žalobcov v tejto veci bolo orgánmi činnými v trestnom konaní zastavené. V právnom štáte platí zásada prezumpcie neviny, a teda pokiaľ nie je niekto právoplatne odsúdený pre spáchanie trestného činu, hľadí sa naňho ako na nevinného.

7. Pokiaľ ide o uplatnenú nemajetkovú ujmu je potrebné uviesť, že z výsledkov dokazovania súd nemal za preukázané, že žalovaný znevážil meno právneho predchodcu žalobcov, keď ho údajne vo svojom diele vytvorenom pre VTV Cable tv s.r.o. uviedol ako druhého kameramana. Žalobcovia viackrát počas konania žiadali žalovaného, aby sa im ospravedlnil, pričom oni vezmú návrh v celom rozsahu späť, čo žalovaný rázne odmietol, prioritou zamietnutia návrhu v časti nemajetkovej ujmy (3.319,39 eura - 100 000,- Sk) však bolo to, že žalobcovia nijakým spôsobom nepreukázali, k akej závažnej nemajetkovej ujme ich právneho predchodcu došlo (napr. či v značnej miere bola znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, v osobnej či pracovnej sfére, znehodnotenie diela, ktoré má za následok zníženie autorskej vážnosti autora, prípadne o deformovanie jeho umeleckej orientácie a pod.). Právne neobstojí ani tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne 1. na pojednávaní dňa 27.10.2015 keď uviedol, že morálna satisfakcia v tomto prípade nie je dostačujúca, nakoľko je tu aj písomné stavisko v spise, kde asociácia sa vyjadrila, že veľmi bola znevážená práca p. V., že je určený ako II. kameraman, nakoľko bolo preukázané, že 86 % diela vytvoril on, čiže keby sme zobrali obrazovú stránku, je to takmer 99 % dielom autora, čiže poškodenie spočíva v tom, že bol určovaný ako II. kameraman a nie hlavný kameraman a žalovaný prisudzoval hlavnú časť práce niekomu, kto toto dielo nevytvoril. Negatívny vplyv to malo v pracovnej oblasti v tom, že p. V. trošku (teda nie závažne!) stratil kredit kameramana a navyše, žalovaný viedol resp. dal podnet na trestné stíhanie voči p. V. z hľadiska zákona o monopole použitia záznamu na 16 mm film a popritom sám žalovaný ten materiál vybral z STV, niesol ho do USA a na tento filmový pás nakrúcali v USA a keď si pán V. uplatňoval svoje práva, žalovaný podal na neho trestné oznámenie, že porušil filmový monopol, t. j., že kvôli žalovanému znášal aj trestné konanie, a prepísal ich zo 16 mm pásu na to video, napriek tomu, že použil dielo p. V. v týchto filmoch, ako sa to preukázalo v tomto konaní, čiže toto je to poškodenie, ktoré nastalo v jeho pracovnej a osobnej sfére. Svoje rozhodnutie súd opiera o ust. § 32 ods. 1 Autorského zákona a uznanie nároku je podmienené závažnou ujmou nemajetkovej povahy, ktorá musí byť v konaní preukázaná. (Rozsudok NS SR sp. zn. 1 Co 23/97. Pre úspešné uplatnenie takéhoto nároku musia byť splnené zákonné predpoklady stanovené v § 32 ods. 1 Autorského zákona, najmä existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva a tiež skutočnosť, že v konkrétnom prípade by priznanie iného zadosťučinenia nebolo postačujúce. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 77/2007, citované ustanovenie § 32 ods. l AZ upravuje právne prostriedky ochrany autorského práva, kde okrem zákazu rušenia a práva na odstránenie následkov jeho porušenia je aj právo na primerané zadosťučinenie (na satisfakciu), ktoré autorovi patrí iba za predpokladu, že mu porušením autorského práva (t.j. neoprávneným zásahom do autorského práva) vznikla ujma nemajetkovej povahy. Ak v posudzovanej veci sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 32 ods. l autorského zákona, bolo nevyhnutné náležite zvážiť, či sú splnené vyššie uvedené predpoklady rozhodujúce pre priznanie požadovaného peňažného zadosťučinenia. Išlo teda najmä o to, aby bolo predovšetkým zistené, či spôsobom opísaným v žalobe došlo k závažnej ujme nemajetkovej povahy na strane právneho predchodcu žalobcov, ďalej či by sa priznanie prípadného iného zadosťučinenia nejavilo postačujúcim. Existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy v súvislosti s porušením autorského práva nebola v konaní preukázaná, preto súd musel žalobný návrh v tejto časti zamietnuť.

8. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali v tomto konaní uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa nakladania s 10-dielnym dokumentárnym filmom s názvom AMERIKA zachytenom na filmovom páse, tak súd konštatuje, že v konaní zo zhodnotenia vykonaných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru, že žalovaný s takýmto filmom v akejkoľvek jeho podobe disponuje, prípadne je v jeho, či už oprávnenej alebo neoprávnenej, držbe. Vzhľadom k tomu súd musel návrh zamietnuť aj v tejto časti.

9. Posledným predmetom konania je priznanie autorskej odmeny podľa § 32 AZ vo výške 4.979,09 eura (150 000, - Sk). Súd vo veci vykonal znalecké dokazovanie a to znalcom Ing. Milošom Lukovičom, ktorý vypracoval znalecký posudok pod číslom 29/2012 zo dňa 23. 1. 2013, zo záverov ktorého vyplývajú nasledovné skutočnosti: Záznam na VHS kazete, priloženej k spisu, pozostáva z krátkych, vybraných častí záznamov dokumentárneho cyklu, nachádzajúceho sa na DVD nosičoch. Ide teda o neautentický záznam útržkov, vyhotovený zrejme za účelom skráteného podania informácie, preto bol tento záznam z ďalšieho skúmania vylúčený. Nosič, označený v rámci časti posudok ako DVD I, obsahuje obrazovo zvukový záznam rozhovoru redaktorky s osobou, ktorá je označená pomocou tituliek ako P. W.. (Obr. Č.40: DVD I nosič, pozícia 0:05 a Obr. Č.41: DVD I nosič, pozícia 0:15.). Vyhodnotením obsahu nosiča, kvality záznamu a ostatných atribútov záznamu, ako napríklad znak VTV televízie v ľavom hornom rohu obrazu, témy záznamu, synchronizácie reči s otváraním úst a podobne, v spojitosti s informáciami o programe s názvom Tourclub, je možné konštatovať, že s najväčšou pravdepodobnosťou ide o autentický záznam. Nosič, označený v rámci časti posudok ako DVD 2 a DVD 3, obsahuje 1., 2., 3., 4., 5., 6., 8., 9. a l0. časť cyklu s názvom „America - Amerika" (chýba 7. časť). Analyzovaním zobrazených tituliek bolo zistené, že kompozične sú umiestňované na vhodnom mieste, bez stôp po narušení zvukovej časti s výberom rovnakého, respektíve podobného motívu pozadia. Stopy po manipulácii v rámci časti titulkov neboli zistené. Komentár, alebo hlasový sprievod komentátora je umiestnený tak, aby zodpovedal prebiehajúcej obrazovej časti. Analýzou kvality, zvlášť obrazovej a zvlášť zvukovej časti, neboli zistené, v rámci tohto typu skúmania autentickosti, body nekontinuality. Na základe vykonaného skúmania je možné s najväčšou pravdepodobnosťou vylúčiť, že so záznamami na nosičoch, označenými v rámci časti posudok ako DVD I, DVD 2 a DVD 3, ako aj s fyzickými médiami, bolo dodatočne manipulované. Z uvedeného znaleckého posudku mal súd za jednoznačne preukázané, že žalobcovia nemanipulovali s nahrávkou, túto neupravovali a jednalo sa o nahranie dokumentu odvysielaného VTV.

10. Zo znaleckého posudku vypracovaného prof. Dr. Václavom Macekom, CSc. (č. l. 1046 spisu) vyplynuli tieto závery: K základným pravidlám historickej práce patrí overovanie faktov z troch vzájomne nezávislých zdrojov, aby sa predišlo preberaniu falošných tvrdení. Z tohto hľadiska pristúpil znalec k určeniu autorstva kamery v jednotlivých častiach cyklu America - Amerika. Tri nezávisle zdroje, ktoré pripisujú autorstvo kamery H. V. sú: 1/ osobné svedectvo H. V., kurátora Slovenskej národnej galérie v Bratislave, ktorý bol v apríli 1992 vyslaný Ministerstvom kultúry SR, aby dohliadal na odvoz diel U. K. z New Yorku na Slovensko. H. V. potvrdil, že bol osobne pri nakrúcaní epizódy cyklu venovanej U. K., vrátane časti, v ktorej sa diela nakladajú do prepravného kamiónu. H. V. potvrdil, že túto časť filmu nakrúcal H. V. a že bol prítomný pri nakrúcaní aj P. W.. Podrobné skúmanie exteriérových záberov potvrdzuje, že sa nakrúcanie skutočne udialo len v jednom ročnom období 2/ titulky deviatich dielov, ktoré dostal znalec na posúdenie. Každý diel cyklu, nahraný z televízneho vysielania VTV v roku 1995, končí titulkami, v ktorých sa uvádzajú ako kameramani H. V., X. T.. Titulky schvaľuje výrobca - v tomto prípade firma W.-W.. To, že titulky sú korektné, potvrdzuje aj fakt, že v uvedenom rozhovore P. W. oznámil, že hudobnú časť zvučky pre seriál urobil P. L. a tento autor je aj takto uvedený v titulkoch. A tiež samotný W., ktorý v rozhovore s moderátorkou vystupuje ako režisér cyklu, je takto aj uvedený, 3/ formálna analýza diela, ktorá dokazuje, že drvivú časť deviatich posudzovaných dielov kameramanský realizoval H. V.. Detailná transkripcia V. štýlu obnažuje princípy jeho metódy, ktorá vychádza z maximálnej variability snímania scény. Často používa ručnú kameru, ktorá svojou rozhýbanosťou pripomína, že „niekto to sníma", je maximálne subjektívna a v ostrom protiklade neosobnosti tzv. objektívneho rozprávania. Nebojí sa zobrať kameru medzi turistov, ktorý sa prepadajú do strmých zákrut horskej dráhy (v desiatom diele - Relax po americky), diváka „posadí" k tým, ktorí prežívajú napätie zo strmého pádu „do priepasti" a vzápätí prudkého stúpania. V. dbá o to, aby zábery, najmä celky a veľké celky, tvorilo viacero plánov. Pre jeho štýl príznačné, že vedie dialóg medzi popredím a pozadím, necháva vstúpiť do hry aj situácie „mimo záber", ktoré najprv len fragmentárne tušíme, aby sme ich vzápätí mohli skúmať priamo v centre záberu. Túto charakteristiku V. kameramanského štýlu/rukopisu našiel znalec v každom z deviatich vzhliadnutých dielov cyklu America - Amerika. Je to tretí nezávislý argument, ktorý potvrdzuje jeho kameramanské autorstvo cyklu. Ďalej v znaleckom posudku znalec presne po minúte rozpísal autorstvo

V., každý diel zvlášť a dospel k týmto záverom : Znalec na posúdenie dostal jednotlivé diely cyklu America - Amerika v celkovej dĺžke 234 min 31s a upútavky pred jednotlivými dielmi v dĺžke 3 min 47 s, spolu 238 min l8 s, z tohto rozsahu je 205 min 55 s kameramanským dielom H. V., t.j. 86 % celkovej dĺžky cyklu. Znalec sa ďalej zaoberal tvorivou hodnotou a spoločenskou hodnotou posudzovaného kameramanského diela.
Tvorivá hodnota posudzovaného kameramanského diela H. V. v rozhodnom období 1992-1995: V čase nakrúcania predmetného cyklu v USA -jar/leto 1992 - kameramanská slovenská obec ponúkala rozmanité stratégie na vyjadrenie autorského posolstva. K špičkovým patrili osobnosti ako P. G., Y. J., J. U., H. V.. Špecifiká tvorivého prínosu, hodnoty, ktorou V. aj v cykle významne obohatil slovenskú kameramanskú školu spočíval vo vystihnutí atmosféry situácie, schopnosti okamžitej adaptácie na prostredie, ktoré nemohol sústavne skúmať. Na jeho zobrazenie mal len krátko vymedzený čas. Suverenita jeho obrazovej správy, ktorá zostáva dodnes jedinou stopou po ľuďoch, situáciách, prostrediach, dokumentuje, že vedel citlivo vystihnúť esenciálne hodnoty zobrazovaných okamihov. Jeho empatia a kameramanská virtuozita sú podmienkami, ktoré ho robia výnimočným vo svete kameramanov dokumentárnych - kde nie je čas na dlhé pripravovanie záberu, na spoluprácu s osvetľovačmi, režiérom a kameraman je tak kľúčovou osobnosťou podávajúcou informáciu pre diváka. V. tvorivá kameramanská hodnota je mimoriadna, patrí k špičkovej tvorbe prvej polovice 90-tych rokov. Jej význam s odstupom rokov ešte rastie, k jej hodnote dobovej sa ešte pridáva historický rozmer. Je to podobne ako s dielom už spomínaného T. X.. Ak jeho dielo v 30-tých rokoch malo istú tvorivú hodnotu, tak jej potvrdenie z odstupu rokov znamená, že tvorivá hodnota ďalej rastie, lebo sa potvrdzuje jej nadčasový význam. Táto tvorivá hodnota V. práce je príčinou, pre ktorú ho radíme do dejín slovenskej kameramanskej práce ako k jednej z najvýraznejších osobností.
Spoločenská hodnota posudzovaného kameramanského diela H. V. v rozhodnom období 1992-1995: Spoločenská hodnota súvisí s tvorivou hodnotu V. diela. Určiť výšku tejto hodnoty je možné rovnakým spôsobom, ako je tomu pri iných prácach buď v textoch o diele, alebo ekonomicky, t.j. peniazmi. Výšku jeho odmeny/hodnoty je možné určiť podľa toho, či by sa našiel za jej výšku druhý človek, ktorý by dokázal odviesť rovnako kvalitnú prácu. V prípade určenia výšky spoločenskej hodnoty je možné sa opierať o tieto argumenty. V prípade kameramanskej tvorby H. V. bolo prvým krokom spoločenského ohodnotenia už voľba producenta/režiséra, ktorý si ho vybral spomedzi desiatok iných ako najvhodnejšieho adepta na nakrúcanie. Už táto voľba so sebou nesie jasné vysoko pozitívne spoločenské hodnotenie. Ďalším je fakt, že cyklus America - Amerika, ktorého základnou súčasťou je V. dielo, si vybrala televízia VTV k projekcii počas desiatich dní, teda nie jednorázovo, ale dlhodobo. Uvedené je druhým dôkazom praktického spoločenského hodnotenia. Tieto argumenty súvisia s vysokou tvorivou hodnotou V. práce a predstavujú aj jej pozitívne spoločenské ohodnotenie. Je potrebné si totiž uvedomiť, že režisér mohol nakrúcať s iným kameramanom, alebo mohol nakrúcať sám, ale pre náročnosť úlohy ani sám nenakrúcal, ani si neobjednal iného, ale práve špičkového kameramana H. V. (ani v prípade skladby si W. partitúru nenapísal sám, ale požiadal o ňu hudobníka P. L., obrátil sa na majstra, ktorý mu vytvoril to, čo potreboval a čo sám nedokázal). To isté platí s televíziou VTV, ktorá do programovej štruktúry mohla zaradiť aj iný cyklus, iné programy, ale voľbou cyklu America - Amerika potvrdila vysoký spoločenský význam cyklu, ktorý stojí na V. tvorivej práci. Na základe týchto argumentov je adekvátne spoločenské ohodnotenie vyjadriteľné sumou 15.000,- Sk za jeden diel, za desať dielov je to 150 000, - Sk (po prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk/euro 4979,09 eura). Na posúdenie dostal znalec určiť mieru zhody medzi upútavkami na kazete VTV Keszeli Tour Club a jednotlivými dielmi z kaziet obsahujúcich diely cyklu America - Amerika. Výsledok analýzy je, že ide o 100% zhodu. Na pojednávaní konanom dňa 27.10.2015 znalec Prof. Václav Macek, CSc. zhrnul závery znaleckého dokazovania a ďalej uviedol: Práca V., ktorá vznikla v teréne, je pri práci v teréne práca kameramana absolútne kľúčová. Pri analýze niektorých sekvencií zistil, že nemohol za V., ktorý mal kameru na pleciach, stáť žalovaný, aby mu hovoril, „zoomuj, panorámuj, švenkuj", jedná sa o to, že uvedené sa musel rozhodnúť a urobiť natočiť priamo sám kameraman. To je rozdiel pri práci v ateliéri, kde sa vykonávajú kamerové skúšky a režisér dáva pokyny kedy a čo a ako točiť. V teréne sa musí rozhodovať priamo kameraman.

11. Právny zástupca žalobkyne 1. tak, že sa pridržiavajú poslednej zmeny petitu, ktorú súd pripustil uznesením pod č. k. 7C/19/1996 - 476, právoplatným 4.9.1999, pričom úrok z omeškania požadujú zaplatiť od 18.1.1997 z toho dôvodu, že v tento deň bol žalovanému doručený žalobný návrh. Čo sa týka pasívnej legitimácie, poukázal na to, že žalovaný bol výrobcom dokumentárneho cyklu pre VTV, v ktorom bolo použité podstatnou mierou (86 % a viac) audiovizuálne dielo p. V.. Žalobkyňa 1. zdôraznila, že počas celého konania sa hovorí o jednom a tom istom diele, ktoré v roku 1992 natočil jej manžel v

USA, toto dielo sa v STV nedokončilo z dôvodu rozpadu ČSFR, ale následne toto dielo bolo o niekoľko rokoch neskôr použité vo VTV a odvysielané vo VTV, kde výrobcom je uvedený W. - W.. Je jedno, či p. V. žiadal autorskú odmenu, honorár, môže sa to nazvať akokoľvek, podstatou je, že žalovaný mu za ním vytvorené dielo nikdy nezaplatil.

12. Pri ostatnom konaní súd I. inštancie postupoval, v súlade so záväznými názormi vyjadrenými v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/236/20l0 - 746 zo dňa 14.4.2011 a uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/150/2011 - 765 zo dňa 14.12.2011. Prvoinštančný súd v priebehu konania opakovane vykonal dokazovanie vždy spojené s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových zistení a vždy spojené s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať. Poukázal na svedeckú výpoveď p. N. R., ktorý potvrdil, že je mu známe, že ako kameraman na expedícii AMERICA-AMERIKA, ku ktorej nahrával hovorené slovo, sa zúčastnil H. V. (pôvodný žalobca), p. R. zároveň potvrdil, že pri nahrávaní hovoreného slova bol žalovaný, ktorý sa označoval ako autor. Žalobcovia uplatňovaný nárok odôvodňujú použitím záznamu - kameramanského audiovizuálneho záznamu (diela) právnym predchodcom žalobcov kameramanom H. V.. Dôvodnosť uplatňovaného nároku vyplývajúceho z použitia diela H. V. žalovaným je preukázané znaleckým posudkom prof. P. T., CSc., v spojení s jeho svedeckou výpoveďou. Obrana žalovaného založená na neautentickosti dôkazov - záznamov na VHS a DVD nosičoch je vyvrátená znaleckým posudkom znalca Miloša Lukoviča, v spojení s jeho svedeckou výpoveďou. Odvysielanie diela v televízii VTV potvrdil vo svojej výpovedi svedok L. P. (22.11.2013), ktorý v čase výroby a vysielania cyklu America - Amerika bol výkonným riaditeľom televízie. Svedok L. P. uviedol, že pokiaľ bol on v riadiacich štruktúrach VTV, táto neorganizovala žiadnu expedíciu do USA ani nevyslala žalovaného na 3-mesačný pobyt do USA. Svedok označil žalovaného ako osobu, ktorá vystupovala v zázname relácie TOUR club, čo potvrdzujú aj titulky. Rovnako potvrdil, že objednávateľom hovoreného slova p. R. bola VTV. Žalovaného námietky o nepreukázateľnosti a manipulácii so záznamom na DVD a CD nosičoch sú vyvrátené znaleckým posudkom znalca Miloša Lukoviča a jeho svedeckou výpoveďou, ktorý potvrdil prepis z filmového pásu (CD nosiče) televízneho obrazu (VHS), pričom vylúčil manipuláciu. Prepis z filmového materiálu potvrdil aj znalec Václav Macek a v odbornom písomnom posudku aj Mgr. U. W..

13. Výsledky dokazovania, ale aj vyjadrenia samotného žalovaného na pojednávaniach, v plnom rozsahu vyvracajú obranu žalovaného, ktorý na jednej strane priznáva, že dielo cyklus America - Amerika vytvoril, ale vyvracia autenticitu predložených záznamov na VHS a CD nosičoch, kde je identifikovaný úvodnými a záverečnými titulkami (s. 65-69 znaleckého posudku M. Lukoviča) aj riaditeľom VTV p. P. (záznam z TOUR Club, v ktorom sú ukážky diela č. 8, ktorý režíroval N. C. a nie žalovaný). Autenticitu záznamov potvrdzujú nie len svedkovia a dva znalecké posudky, ale aj zmluvy (dve) medzi VTV Cable a N. R., ktorý na jej objednávku poskytol dielo - nahovoril komentár k ukážkam v TOUR Club a 10 dielom cyklu America - Amerika. Žalovaný nesplnil svoju dôkaznú povinnosť, ktorá mu vyplýva z OSP a nepreukázal, že nepoužil dielo - kameramanský výkon H. V. vo forme audiovizuálneho záznamu na filmovom páse v 10. dielnom cykle America - Amerika vysielanom na VTV. Naopak, sám na pojednávaní potvrdil, že takéto dielo bolo H. V. vyhotovené, ale nepreukázal na akom právnom základe použil toto dielo, a prečo neposkytol autorskú odmenu, neuzavrel zmluvu o dielo s A. V..

14. Súd nepochybne musí konštatovať, že H. V. (nar. X.X.XXXX, X. - zomr. XX.X.XXXX, X.) bol slovenský kameraman. Od roku 1957 pracoval ako asistent kamery v Štúdiu dokumentárnych filmov. V roku 1972 absolvoval štúdium filmovej a televíznej kamery na FAMU v Prahe. Od roku 1968 samostatne nasnímal desiatky hraných, dokumentárnych a televíznych filmov, pracoval s mnohými slovenskými režisérmi. Najvýznamnejšou je najmä jeho spolupráca s režisérom J. V., kde prejavil citlivý prístup svojho obrazového videnia. Bol členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie, členom Slovenského filmového zväzu (zdroj: V.). Kameramanovi H. V. patrí v slovenskej kinematografii čestné miesto. H. V. mal osobitý kameramanský štýl, bol výraznou osobnosťou s tvorivým prístupom a potenciálom, prejavoval svojrázny, citlivý prístup k téme. Svoju kariéru odštartoval celovečerným dokumentom v réžii J. L. U. zajtra v roku 1968. Presvedčiť sa o jeho výnimočnom filmovom videní mohli aj diváci filmov J. V. C. starého sveta, Ja milujem, ty miluješ či Papierové hlavy. Okrem V. spolupracoval aj s ďalšími režisérmi - J. O. pri filmoch Iná láska, Víkend za milión, Mikola a Mikolko alebo s T. P. na jeho študentských filmoch Rozhovor, Dvor a Staccato. V. stál za kamerou pri mnohých významných slovenských dokumentoch, ako Psychodráma (r. J. Z.), Čierna minúta (r. J. T.) či Tryzna (r. P. T., V. W., D. O.). Jeho práca s kamerou bola oceňovaná na slovenských aj zahraničných festivaloch.

15. Nárok na úhradu odmien autorov, odmien výkonných umelcov, ako aj príspevkov pre kultúrne fondy, je nárokom z autorského práva. Premlčanie tohto nároku treba tu posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (NS SR sp. zn. 2 Cz 95/73). Žalovaný namietal premlčanie nárokov žalobcov, nakoľko menili žalobný petit. Súd poukazuje na to, že žalobcovia od pôvodného podania žalobného návrhu si uplatňovali stále tie isté nároky (zákaz nakladať s dielom a zaplatenie sumy 250 000, - Sk (8.298,48 eura), pričom žalobcovia nie sú povinní právne špecifikovať svoje nároky a pokiaľ právnu argumentáciu a špecifikáciu upravia počas konania, nemá toto vplyv na plynutie premlčacej doby. Vzhľadom k tomu vznesenie námietky premlčania je irelevantné. Po vykonanom dokazovaní, najmä s poukazom na znalecký posudok prof. T. a Ing. I., mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcov vytvoril autorské dielo (audiovizuálne dielo, ktoré pozostáva z radu zaznamenaných spolusúvisiacich obrazov, či už sprevádzaných zvukom, alebo nie, vnímateľných zrakom, pričom X. dekréty sa na tento prípad nevzťahujú, pretože žalobca natáčal pre STV, bez zmluvy uzatvorenej s STV, teda táto nemohla byť výrobcom, pozri § 6 AZ, t. j. na dielo takto vytvorené ako celok nevykonáva autorské právo STV), ktoré požíva autorskoprávnu ochranu, a ktoré žalovaný ponúkol na odvysielanie spoločnosti VTV, čím porušil autorské právo p. V.. Súd preto priznal žalobcom za takto použité dielo ich právneho predchodcu autorskú odmenu podľa § 12 ods. 1 písm. c/ a § 13 AZ vo výške, ako bola ustálená posudkom prof. T.. Pri svojej úvahe sa súd riadil aj G. formulou, ktorú uvádza na podporu svojho rozhodnutia.

16. V prejednávanom prípade súd mal za to, že zák. č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (autorský zákon), ďalej len AZ, účinný k 14. 4. 1992, nie jednoznačne určoval, či kameramanské práce podliehajú ochrane podľa tohto zákona. Preto súd musel vo veci rozhodnúť jednak pomocou rôznych odborných článkov o autorských dielach, úvahami vo vzájomných súvislostiach a najmä s poukazom na uvedenú G. formulu, v dôsledku čoho sa javí ako jediné spravodlivé rozhodnutie také, že dielo právneho predchodcu spadá pod autorskoprávnu ochranu a žalovaný, ktorý toto dielo použil bez súhlasu p. V., je povinný zaplatiť jeho právnym nástupcom odmenu vyššie priznanú, ktorá sa javí ako primeraná a spravodlivá.

17. Pre úplnosť súd dodáva, že v časti úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 18. 1. 1997 do zaplatenia súd zamietol žalobný návrh, a to z dôvodu, že povinnosť zaplatiť priznanú sumu podľa výroku I. tohto rozsudku vzniká až na základe tohto súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a dlžník (žalovaný) sa dostane do omeškania až uplynutím takto určenej lehoty splnenia (R 45/2000), teda priznanie úroku z omeškania zatiaľ nemá oporu v inom súdnom rozhodnutí či v zákone a preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania už 18. 1. 1997. Súd v závere dodáva, že sa riadil aj právnym názorom Najvyššieho súdu SR, keď účastníkov konania, pred skončením dokazovania, poučil a ďalej postupoval v zmysle § 118 OSP V zmysle toho uviedol, čo považuje za nesporné a sporné, pričom v závere dokazovania spornou zostala otázka vyriešiť, či dielo odvysielané spoločnosťou VTV je dielom, ktoré natočil právny predchodca žalobcov, v akom rozsahu ho natočil a ako by bolo možné ohodnotiť toto dielo. Všetky tieto sporné otázky napokon vyriešili znalecké posudky Ing. Lukoviča a prof. Maceka. V závere dáva súd do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. O náhrade trov konania súd rozhodne, s poukazom na § 151 ods. 3 OSP, do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko sa jedná, z časového aj právneho hľadiska, o zložitý prípad. Úspešný účastník konania je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Podľa § 151 ods. 2 OSP ak účastník v danej lehote trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná. Z citovaného ustanovenia vyplýva len demonštratívny výpočet prípadov, kedy súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť až po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej. Vzhľadom na priebeh celého konania, od podania návrhu až po rozhodnutie vo veci, je súd toho názoru, že sa jedná o zložitý prípad nielen z časového hľadiska, ale najmä z hľadiska právneho posúdenia. Preto sa javí hospodárnejšie a účelnejšie rozhodnúť o náhrade trov konania až po právoplatnom skončení celej veci.

19. Žalobkyňa v I. rade podala odvolanie proti rozsudku v časti jeho výroku II odôvodňujúc ust. § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP"), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP , že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd I. inštancie nepriznal žalobcom v 1. a 2. rade nárok na zaplatenie úroku z omeškania 17,6% ročne od 18.1.1997 do zaplatenia. Odôvodnenie je v tejto časti absolútne zmätočné a pochybné, súd zamieňa vecné a právne skutočnosti z priznanej sumy autorskej odmeny vo výške 4.979,09 eura. Súd v rozpore s odôvodnením o predmete konania (petite návrhu spomenutého na str. 3 napádaného Rozsudku) rozhodol spôsobom, kde zamieňa dva rôzne nároky uplatnené do jednej žalovanej sumy, pričom úrok z omeškania si žalobcovia v 1. a 2. rade uplatňovali iba zo súdom priznanej autorskej odmeny.
Žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhali okrem iného zaplatenia peňažnej sumy 8.298,48 eura, ktorá pozostávala z autorskej odmeny vo výške 4.979,09 eura (ktorej nárok súd vo výroku I . priznal) a nemajetkovej ujmy vo výške 3.319.39 eura. A tiež úroku z omeškania vo výške 17.6% ročne zo sumy 4.979.09 eura od 18.1.1997 do zaplatenia. Súd si zamieňa 2 vyššie uvedené a diametrálne rozličné peňažné nároky, ktoré boli síce uplatnené spoločne do jednej žalovanej sumy, ale v žalobnom návrhu a v priebehu konania riadne odôvodnené ako dva právne rozličné nároky. Právne neobstojí záver súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť autorskú odmenu vo výške 4.979,09 eura vznikla až rozhodnutím súdu, toto tvrdenie nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení autorského zákona alebo akéhokoľvek právneho predpisu a je nepreskúmateľné (súd ho chybne zamieňa s nárokom na nemajetkovú ujmu). V tejto časti je rozhodnutie arbitrárne a právne nedôvodné. Nárok v podobe zaplatenia autorskej odmeny právnemu predchodcovi žalobcov v 1. a 2. rade vznikol v čase, kedy jeho kameramanské dielo neoprávnene a bez jeho súhlasu žalovaný použil (v odôvodnení konštatuje aj samotný súd), kedy začala plynúť aj lehota na uplatnenie práva na zaplatenie autorskej odmeny, ktorú si v tejto lehote žalobca uplatnil. Právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade si tento nárok uplatnil riadne a včas na súde podaním žaloby. Žalobcovia v 1. a 2. rade preto v priebehu konania petitom upravili splatnosť nároku -omeškania žalovaného so zaplatením tohto nároku. V konaní bolo relevantne zdôvodnené, že lehota 18.1.1997 je odvodená od doručenia žalobného návrhu žalovanému, t.j. od hmotnoprávneho úkonu účastníka podľa § 41 ods. 3 OSP, nakoľko žalovaný nebol pred podaním žaloby právnym predchodcom žalobcov v 1. a 2. rade vyzvaný na plnenie konkrétnej peňažnej povinnosti (vzniknutého nároku na autorskú odmenu). Hmotnoprávnym úkonom v zmysle § 41 ods. 3 OSP možno plne považovať jeho doručenie účastníkovi konania - žalovanému. Žalovaný bol preto od tohto dátumu v omeškaní a od tohto dátumu si žalobcovia v I. a 2. rade uplatnili úrok z omeškania ako príslušenstvo. Poukazujú zároveň na ust. § 517 ods. 2 OZ. Súd nesprávne dôvodil judikátom R 45/2000 pri vzniku omeškania nemajetkovej ujmy a nie vzniku omeškania nároku na autorskú odmenu. V danej právnej veci z priznanej výšky autorskej odmeny 4.979,09 eura je plne legitímny a zákonný nárok na priznanie príslušenstva - úroku z omeškania 17,6% od 18.1.1997 do zaplatenia, nakoľko nešlo o omeškanie s plnením nemajetkovej ujmy, ale autorskej odmeny, čo je iný právny a zákonný nárok.
Pokiaľ sa jedná o nárok na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorý súd zamietol, tak odvolatelia poukazujú, že dokazovanie sa v priebehu konania zameralo na to, čo bolo sporné a čo zhodné, z následne vykonaného dokazovania sa iba potvrdila dôvodnosť žalobných nárokov v celom ich rozsahu, t.j. vrátane nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Dokazovanie bolo vykonané premietnutím jednotlivých častí diela na pojednávaniach VHS záznamom alebo záznam na CD-R za účastí T. P. a P. T. (neskôr ustanovená ako ad hoc znalec). Záznamy ako hodnoverné označil znalec Lukovič v znaleckom posudku č. 29/2012. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhali v konaní zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39 eura, ktorú súd v rozpore s vykonaným dokazovaním vyhodnotil ako nepreukázanú (odôvodnenie na str. 28 a 29 napádaného Rozsudku). Podľa prvostupňového súdu tento nemal za preukázané, že žalovaný znevážil meno právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade, podľa názoru súdu žalobcovia v I. a 2. rade nepreukázali k akej závažnej nemajetkovej ujme ich právneho predchodcu došlo. Tento právny záver okrem svedeckých výpovedí sa javí minimálne ako rozporný už s poukazom na odôvodnenie súdu na str. 38 napádaného Rozsudku, kedy samotný súd právneho predchodcu označuje a opisuje ako výraznú osobnosť, cit.: „Súd nepochybne musí konštatovať, že H. V. bol slovenský kameraman... Od roku 1968 samostatne nasnímal desiatky hraných, dokumentárnych a televíznych filmov, pracoval s mnohými slovenským režisérmi. Najvýznamnejšou je najmä jeho spolupráca s režisérom J. V., kde prejavil citlivý prístup svojho obrazového videnia. Bol členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie, členom Slovenského filmového zväzu. Kameramanovi H. V. patrí v slovenskej kinematografií čestné miesto. H. V. mal osobitý kameramanský štýl, bol výraznou osobnosťou s tvorivým prístupom a potenciálom, prejavoval svojrázny/ citlivý prístup k téme... V. stál za kamerou pri mnohých významných slovenských dokumentoch... Jeho práca s kamerou bola oceňovaná na slovenských aj zahraničných festivaloch."

Celé odôvodnenie v časti o nemajetkovej ujme v rozsudku nie je žiadnou úvahou súdu, ale viac menej skopírovaný obsah textu dvoch rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. l Co/23/97 a sp. zn. 3Cdo/77/2007, z ktorých súd uviedol iba všeobecné formulácie o predpokladoch o tom, že nemajetková ujma musí byť v konaní preukázaná, pričom ani prvoinštančným súdom uvádzaný text nie je úplný a viaceré podstatné vety v odôvodnení týchto judikátov súd opomína. Prvoinštančný súd aplikuje na podporu svojich tvrdení automaticky judikáty z oblasti nemajetkovej ujmy pri porušení autorských práv bez toho, aby vôbec posúdil a zhodnotil subjektívnosť a odlišnosť právnej a skutkovej stránky v každom jednotlivom prípade (aj keď išlo o uplatnenie nemajetkovej ujmy z dôvodu porušenia autorských práv, nešlo o zhodný právny prípad a súd ich nemôže automaticky aplikovať bez ďalšieho). Na pojednávaní dňa 27.10.2015 právny zástupca žalobkyne v l. rade odôvodnil uplatnenú nemajetkovú ujmu tak, že uviedol, že nemajetkovú ujmu preukazuje písomné stanovisko Asociácie založené v súdnom spise (názor z odborných kruhov), že bola veľmi znevážená práca p. V., poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že 86% diela žalovaného vytvoril ako kameraman H. V., z hľadiska obrazovej je to takmer 99% diela, pritom však bol uvádzaný iba ako 2. kameraman (nie hlavný a pri niektorých častiach dokonca vôbec, žalovaný prisudzoval hlavnú časť práce niekomu, kto dielo nevytvoril. Negatívny vplyv to malo najmä v osobnej sfére H. V.. Toto je uvedené aj na str. 28 napádaného rozsudku. Zníženie autorskej vážnosti kameramana H. V. nebolo v konaní založené iba na tvrdeniach právneho zástupcu žalobkyne v 1.rade, ale najmä vyplýva z vykonaného dokazovania bolo jasne preukázané dôkazmi, ktoré boli vykonané na pojednávaniach súdom: 1. Znalecký posudok č.p. 29/2012 zo dňa 23.1.2013 vo veci zisťovania autentickosti nahrávok zo dňa 23.01.2013 vypracovaný znalcom Ing. Miloš Lukovič, pracovisko Ústav kriminalistiky a kriminológie, v spojení s vypočutím znalca ako svedka na pojednávaní dňa 12.04.2013, ktorý potvrdil autentickosť záznamov cyklu Amerika - Amerika 10 - diel záznamu programu Tour Club vysielanom VTV na VHS nosičoch a CD nosičoch predložených ako dôkazov žalobcami v 1 a v 2. rade. 2. Znalecký posudok prof. Václava Maceka, zo dňa 22. 01.2015, ad hoc znalca ustanoveného uznesením súdu, v spojení s výpoveďou prof. Václava Maceka ako svedka na pojednávaní dňa 11.10.2013. V znaleckom posudku je okrem iného uvedené, že kameramanské diela H. V. tvorí z celkovej minutáže diela vrátane úvodu 86% celkovej dĺžky cyklu. čo vylučuje, že právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade bol 2. kameraman, alebo nebol uvedený vôbec. 3. Zmluvu o vytvorení umeleckého výkonu č. 21522/95/1 zo dňa 01.07.1995 medzi VTV cable Tv s.r.o. a N. R. na umelecký výkon načítania komentára Amerika - dokument, keď svedok N. R. potvrdil, že pri nahrávkach bol žalovaný ako autor. 4. Svedecká výpoveď PhDr. T. P., na pojednávaní dňa 11.10.2013, ktorá sa podieľala ako strihačka na strihaní materiálu AMERIKA niekedy v roku 1992 v Slovenskej televízii, konkrétne na pojednávaní pred ňou - 8 diel cyklu AMERIKA-AMERIKA Vitajte vo Washingtone. 5. Svedecká výpoveď L. P., na pojednávaní dňa 22.11.2013. 6. Vykonanie prehrávky záznamov jednotlivých častí cyklu AMERIKA-AMERIKA na pojednávaniach, bez alebo za účasti svedkov, kde sú odvolávky na označenie záznamov autentickým znakom televízie VTV a jednotlivých dielov cyklu Amerika - Amerika vyhotovených producentom P. W. a značkou copyright W. - W.. Je nepreskúmateľné preto rozhodnutie v časti nepriznania nemajetkovej ujmy, súd I. inštancie nevyhodnotil vykonané dôkazy a ich obsah správne z hľadiska nároku na priznanie nemajetkovej ujmy, pretože dôkazy potvrdzujú znehodnotenie vážností autora a jeho diela H. V. ako výnimočného kameramana a uznávaného odborníka z danej oblasti; čo tvrdí na s. 38 rozsudku aj súd I. inštancie. Právne posúdenie veci súdom spočíva v aplikácií hmotnoprávneho predpisu alebo procesného predpisu nielen na zistený skutkový stav vyjadrený v rozhodnutí, ale aj v súlade s § 157 ods. 2 OSP súd uvedie aj to, ako vec právne posúdil a dbá na presvedčivosť odôvodnenia. Súd v konaní na základe relevantných vyššie spomenutých dôkazov (odborných znaleckých posudkov a výpovedí nezainteresovaných svedkov z príslušnej oblasti, ktorí sa aj podieľali na prácach s dokončením jednotlivých častí diela - strihačka M. P. ako aj tvorcu hovoreného slova I. R.) tieto vyhodnotil v rozpore s § 205 ods. 2 písm. f) OSP, kedy súd zistené skutočnosti a obsah týchto dôkazov pochádzajúcich od nestranných znalcov a svedkov) vykladá prinajmenšom svojvoľne. Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy je odvodená od výšky škody t.j. nezaplatenej autorskej a spočíva na preukázanej zníženej autorskej vážností H. V., autora kameramanského diela. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým ďalším resp. iným spôsobom ako preukázaním znevaženia mena autora kameramanského diela (ktorý je uvádzaný iba ako 2. kameraman alebo vôbec) a porušenia jeho autorského práva zo strany žalovaného (doložené niekoľkonásobnými výpoveďami, listinami mnohými odbornými a znaleckými posudkami subjektov z odborných kruhov) má byť ešte viac preukázaný vznik nemajetkovej ujmy (aj podľa súdu) váženého a významného človeka a kameramana.

Nárok na zdržanie sa žalovaného s nakladaním l0 dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA odvysielaného v televízii VTV.

Žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhali tiež uloženia povinnosti žalovaného zdržať sa nakladania s 10-dielnym dokumentárnym filmom s názvom AMERIKA odvysielanom v televízií VTV v roku 1995. Súd konštatuje a priznaním autorskej odmeny potvrdzuje, že autorské právo právneho predchodcu žalobcov v 1. a v 2. rade bolo porušené, a preto mu vzniká aj právo na to. aby rušenie jeho autorského práva bolo zakázané. V konaní bola z množstva listinných dôkazov predložená aj zmluva zo dňa 2.3.1995 medzi spoločnosťou VTV cable tv s.r.o. a žalovaným. Išlo o uzavretie zmluvy o vytvorení autorského diela a jeho rozširovaní, ktorej predmetom bolo 10 dielov dokumentárneho filmu z USA. Podľa tejto zmluvy na VTV cable tv s.r.o. neprešli autorské práva ani právo šíriť toto dielo. Toto právo ostalo žalovanému a podľa technického posudku č.p. 29/2012 zo dňa 23.1.2013 znalca Ing. Miloša Lukoviča všetky súdom vykonané časti diela majú pri mene a obchodnom mene žalovaného W.-W. S., teda v konaní bolo preukázané, že výrobcom odvysielaného cyklu bol žalovaný, ktorého autorstvo bolo v záverečných titulkoch identifikované copyrightovou doložkou W.-W. 1995. Už na základe vyššie uvedeného je jednoznačné, kto je autorom diela, v ktorom je neoprávnene použité dielo právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade, ku ktorému nie je zaplatená autorská odmena a ktorého výsledná podoba znevažuje meno právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade uvádzaním ako 2. kameramana, čo aj do budúcna poškodzuje jeho práva k dielu, ktorého kameramanská tvorivá časť a prislúchajúce práva podľa § 12 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 14 ods. 1 Vzhľadom na to, že právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade je na základe vykonaných dôkazov autorom jednej z tvorivých zložiek (obrazovo-zvukovej v rozsahu cca 86%) filmového diela, prislúchajú mu v prípade porušenia jeho autorstva práva ustanovené v § 32 ods. 1 AZ -... môže so domáhať najmä toho, aby rušenie jeho práva bolo zakázané... Odôvodnenie súdu týkajúce sa zamietnutia uplatneného nároku na zdržanie sa s nakladaním sporného diela argumentačne a právne neobstojí, pretože právne závery o tom, kto má alebo nemá v držbe alebo dispozícií dielo opatrené copyrightovou doložkou, v ktorom žalovaný porušil práva právneho predchodcu žalobcov v l. a 2. rade v zmysle ustanovení autorského zákona je irelevantné, nakoľko § 32 ods. 1 AZ má z hľadiska jeho výkladu jednoznačne aj prevenčný charakter. Právo šíriť dielo má žalovaný 50 rokov, práva z tohto diela patria po túto dobu žalobcom v l. a 2. rade (právnym nástupcom autora diela neoprávnene použitého v diele, ktoré bolo predmetom sporu). Vzhľadom na ústavne neprimeranú a neúmernú dĺžku súdneho konania a vzhľadom na rozsiahle, dostatočné a vyčerpávajúce dokazovanie, na základe závažných právnych a procesných záverov dokazovania, nakoľko účastníci už nemajú čo viac ďalej preukazovať, žalobkyňa v 1. rade navrhuje, aby odvolací súd v prípade posúdenia odvolania ako dôvodného rozhodol výslovne v zmysle ust. 220 OSP, zmenil rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti tak, že vyhovie návrhu aj v zamietnutej časti. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa v 1. rade navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v časti jeho výroku II tak, že zaviaže žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania 17,6% ročne zo sumy 4.979,09 eura od 18.1.1997 do zaplatenia, nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39 eura a určí, že žalovaný je povinný zdržať sa až do doby uzavretia zmluvy so žalobcami v 1. a 2. rade akéhokoľvek nakladania s 10 dielnym dokumentárnym filmom s názvom Amerika zachytenom na filmovom páse, ktorého obrazovo-zvukovú zložku autorsky vytvoril H. V., zomrelý dňa XX.X.XXXX, v rámci expedície Amerika 92 a ktorý žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10 dielneho dokumentárneho cyklu s názvom Amerika I až X odvysielanom televíziou VTV cable tv s.r.o. Žalobkyňa v 1. rade si uplatňuje náhradu trov konania v podobe zaplateného súdneho poplatku za odvolanie a trov právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (hodnota úkonu je vypočítaná zo zamietnutej sumy 3.319,39 eura) za 1 úkon právnej služby - odvolanie žalobcu v 1. rade zo dňa 12.4.2016 á 121,17 EUR +20 % DPH, Ix rež. paušál á 8,58 EUR + 20% DPH, spolu vo výške 155,55 eura s DPH, ktorú žiadame uhradiť na účet právneho zástupcu žalobcu v l. rade vedený v D. X. č.u.: XXXXXXXXXX/XXXX do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

20. Odvolanie proti rozsudku č. k. 15C 15/2012-1108 z 15. marca 2016 podal žalovaný, v časti ktorou súd priznal žalobcom 4.979,09 eura titulom autorskej odmeny. Napadnutý rozsudok trpí vadami podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d) a f) OSP. Namietaným rozhodnutím bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava") a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odvolaní udáva, že už rovných dvadsať rokov trvajúci neúnosne dlhý spor kradne čas i peniaze a masívne ukrajuje z trpezlivosti každému, koho sa dotýka. Platí to o to viac, že jeho základ je (v protiklade s tým, čo tvrdí okresný súd) právne veľmi jednoduchý a za niekoľko týždňov od podania žaloby. Na jeho odôvodnenie by vtedy stačila jedna, maximálne dve strany právne kvalifikovaného textu.
K aktívnej vecnej legitimácii pôvodného žalobcu: Preskúmanie vecnej legitimácie súdom, či už aktívnej alebo pasívnej je povinné vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. júna 2010). Zistenie nedostatku vecnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby (III. ÚS 266/2014). Súd si svoju

zákonnú povinnosť vo vzťahu k preskúmaniu vecnej legitimácie účastníkov na začiatku konania (ani neskôr) nesplnil, žalovaný ho v priebehu uplynulých dvoch desaťročí v pravidelných intervaloch vyzýval, aby tak urobil. Neúnavne konkretizoval, v čom vidí nedostatok aktívnej i pasívnej vecnej legitimácie účastníkov. Žalovaný vidí nedostatok aktívnej vecnej legitimácie pôvodného žalobcu v nasledujúcich skutočnostiach: V žalobe zo 6.3.1996 H. V. opísal rozhodujúce skutočnosti tak, že žiada majetkovú a nemajetkovú ujmu za to, že žalovaný bez jeho zmluvného súhlasu predal jeho kameramanský výkon (čo je podľa neho autorská činnosť) zapracovaný do cyklu filmov vyrobených v prvej polovici roku 1992 pre Slovenskú televíziu (ďalej aj „STV") súkromnej televíznej spoločnosti VTV. V žalobe výslovne uviedol, že filmy, na ktorých výrobe sa v roku 1992 podieľal boli ,,bez súhlasu STV Bratislava, ktorá na základe dohody z 13.3.1992 vykonáva autorské práva k filmovému dielu predané televíznej spoločnosti VTV. Toto svoje tvrdenie neskôr zopakoval aj na pojednávaniach. O tom, že výkon autorských práv k označeným filmom patrí Slovenskej televízii nebolo medzi pôvodnými účastníkmi konania sporné, pretože to opakovane vyhlásil aj žalovaný (ktorý bol v rozhodujúcom čase interným zamestnancom STV a bol režisérom spomínaných filmov). Svoje postavenie výrobcu potvrdila i samotná STV v liste adresovanom okresnému súdu dňa 13.1.2000. Ochrana autorských práv vo vzťahu k filmovému dielu bola a dones je založená na koncentrovanom výkone práv spoluautorov tohto diela prostredníctvom výrobcu filmového diela. Expressis verbis to vyplýva z § 6 zákona č. 35/1965 Zb. - o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (ďalej aj „Autorský zákon" alebo „AZ"), podľa ktorého autorské právo na filmové dielo ako celok vykonáva výrobca. Výlučným vykonávateľom autorských práv k filmovému dielu je STV, pôvodný žalobca nedisponoval zákonným oprávnením domáhať sa ochrany svojich autorských práv osobne a priamo, pretože aj keby mu akékoľvek originálne autorské práva patrili, v čase podania žaloby nimi sám nijako nemohol narábať. Nevyhnutne ich totiž delegoval na STV. Právna veda podáva, že zákonné zmocnenie pre koncentrovanie práv k dielu ako celku do rúk výrobcu filmového diela je nutnosťou. Táto nutnosť je zrejmá z toho, že by inak mohlo (pre prípadné odchýlne predstavy spoluautorov o spôsobe šírenia diela) dôjsť k vážnemu ohrozeniu šírenia filmového diela zo strany autorov jednotlivých zložiek filmového diela. To by bolo v rozpore so spoločenským záujmom. Ak práva k filmovému dielu ako celku vykonáva výrobca na základe zákonného zmocnenia, autori jednotlivých zložiek filmového diela vo svojom mene a samostatne nemôžu voči tretím osobám ani vzájomne medzi sebou iniciovať súdne konanie, ktorého predmetom je ochrana ich práv k filmovému dielu, lebo tieto svoje oprávnenia odovzdali výrobcovi, a teda sú mimo ich dosah. Vecne aktívne legitimovaným subjektom pre žalobu, v ktorej je namietané porušenie užívacích práv k filmovému dielu treťou osobou, alebo niektorým zo spoluautorov filmového diela je výlučne výrobca, lebo tieto práva v rámci koncentrovaného výkonu autorských práv (§ 6 AZ) prevzal ako legitímny delegát, a v mene autorov vystupuje voči porušovateľom on. Autori jednotlivých zložiek filmového diela sa svojich práv môžu domáhať priamo proti výrobcovi (pozri napr. W. W., Autorský zákon a predpisy souvisící, Panorama, Praha, 1982, str. 48 a nasl.). Vyhlásenie pôvodného žalobcu v žalobe zo 6.3.1996 o tom, že vykonávateľom autorských práv k filmovému dielu, ktoré je predmetom tohto konania je STV, je súčasne vyhlásením o tom, že Slovenskej televízii odstúpil v súlade s § 6 AZ svoje práva k filmovému dielu. Pôvodný žalobca v žalobe neuvádzal a ani inak nepreukazoval, že má zmocnenie od výrobcu (STV) ako jediného vykonávateľa autorských práv, a že koná na základe takéhoto oprávnenia jeho menom. Vo vlastnom mene z vyššie uvedených dôvodov konať nemohol! Z opísaných príčin aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby priamo proti tretím osobám ani voči autorom jednotlivých zložiek filmového diela právny predchodca žalobcov nemal. Výrobu filmov klasickou osvetlenou filmovou technológiou na celuloidový pás (akú použil aj - v tom čase súkromný podnikateľ - H. V.) v roku 1992 mohol realizovať výlučne len štát, ktorý výkon týchto právomoci v rozhodujúcom čase delegoval na STV. Vyplývalo to z v tom čase platného a účinného Dekrétu prezidenta republiky č. 50/1945 Zb. - o opatreniach v oblasti filmu, ktorý v kogentnom § 1 ods. 1 tieto oprávnenia vyhradil výlučne štátu. Dekrét č. 50/1945 Zb. bol zmenený až zákonom č. 1/1996 Z. z. - o audiovízii z 5.1.1996. Keďže súd pozná zákon, okresný súd musel o týchto legislatívnych pomeroch vedieť, mal podľa nich teda aj rozhodovať. O to viac, že do spisu postupom času pribúdali aj listiny z Národného centra pre audiovizuálne umenie Bratislava, z Ministerstva kultúry SR a z Ministerstva vnútra SR. Tieto inštitúcie cez svoje písomné stanoviská na vyššie opísané legislatívne podmienky jasne upozorňovali. S ich obsahom sa súd 1. inštancie oboznámil a konštatoval, že ich považuje za preukazné (str. 25 - 26 napadnutého rozsudku). Z nepochopiteľných príčin, ale ďalej z nich nevyvodil žiadne relevantné závery. Z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok neodôvodnený a nepreskúmateľný v takej zásadnej a konkrétnej otázke, na ktorú je upnutý aj verejný záujem, ako je otázka aktívnej vecnej legitimácie pôvodného žalobcu. Odvolateľ poukázal na judikáty, na ktoré súd musí vo svojom rozhodnutí reagovať relevantným výkladom vždy. Už len tá časť skutkového zistenia okresného súdu, že žalobca H. V. v roku 1992 natáčal pre STV filmy, od ktorých odvodzoval svoje práva je vrchovato

dostatočná pre záver, že STV je výrobcom filmov. V tom čase totiž nikto iný, než STV (štát) výrobcom žalobou vymedzených filmov byť nemohol. Je bizarné si predstaviť i to, že by STV dala k dispozícii H. V. vlastnú kamerovú súpravu spolu s obrovským balíkom filmovej suroviny (v dĺžke 10 kilometrov) v celkovej hodnote za takmer 1 milión korún československých, pritom by s ním neuzatvorila žiadnu zmluvu. To by bolo v histórii STV asi prvýkrát! Pretože súd neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že medzi STV a H. V. nebola uzatvorená zmluva, mal by byť napadnutý rozsudok v tejto kľúčovej otázke považovaný za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Ibaže, i keby tu nebolo žaloby, z ktorej to vyplýva, ani výpovede žalovaného, ktorý v konaní uviedol, že on osobne, v tom čase ako riadny zamestnanec STV, v mene STV túto štandardnú, formulárovú zmluvu vypĺňal a nadväzne ju za jeho prítomnosti podpísal oprávnený zástupca STV aj H. V., tak okresný súd by mal rešpektovať aspoň zákon. Zmluva o vytvorení diela podľa § 27 ods. 1 AZ, ale aj ďalšie zmluvy typovo upravené v AZ nemusia byť uzavreté v písomnej forme. K ich uzavretiu postačuje ústna forma alebo konkludentné konanie (pozri napr. komentár k § 27 ods. 1 AZ, Ekonomický a právny poradca podnikateľa, č. 15-16/1994, s. 34; ďalej pozri: W. W., Autorský zákon a predpisy souvsící Komentár, Panorama, Praha 1982, s. 118). Listinami bolo v konaní preukázané, že STV vydala na základe žiadosti H. V., proti jeho podpisu a na jeho meno drahú kamerovú súpravu a filmovú surovinu. Tieto vecí po ukončení výroby filmov v teréne H. V. do STV vrátil. Nadväzne sa v STV zapájal do dokončovacích prác, napríklad zúčastňoval sa tzv. svetelných laboratórnych korekcií exponovaných filmov a robil aj ďalšie úkony, ktoré konkludentné konanie a teda aj vznik zmluvy preukazujú. A naostatok: i keby vznikla taká neuveriteľne absurdná situácia, že by STV opomenula uzatvoriť s kýmkoľvek z realizačného štábu, teda aj s H. V. zmluvu vo vzťahu k filmom, ktoré v roku 1992 vyrábala, právne by to nijako nespôsobilo, že by STV stratila postavenie a oprávnenia výrobcu. Znamenalo by to iba, že medzi STV a H. V. nevznikol právny vzťah zo zmluvy, ale z porušenia právnej povinnosti. Nič by to však nemenilo na tom, že STV sa stala zo zákona výrobcom filmov. Okresný súd vo svojich vyššie citovaných úvahách podsúva, že ak výrobcom nebola STV a filmy boli predsa len vyrobené, výrobcom nemohol byť nikto iný ako zamestnanec STV, žalovaný. Bolo uvedené, že v rozhodujúcom čase mohol byť výrobcom filmov vyššie vymedzenou technológiou zo zákona len štát. Ak by ktokoľvek iný, napr. žalovaný, uzatvoril s H. V. zmluvu v postavení výrobcu, takáto zmluva by pre rozpor so zákonom bola absolútne neplatná. V takom prípade by i žaloba upnutá k absolútne neplatnej zmluve musela rešpektovať elementárny právny princíp, že každý z účastníkov neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 39, § 457 Občianskeho zákonníka). Inak koncipovaná žaloba by musela byť zamietnutá.

K pasívnej vecnej legitimácii žalovaného: Podľa § 33 ods. 4 AZ autorské právo na filmové diela trvá 50 rokov po uverejnení diela. Bolo už uvedené, že toto právo podľa § 6 AZ vykonáva výrobca, ktorým je v tomto prípade Slovenská televízia. Zo vzájomnej súvislosti citovaných ustanovení AZ vyplýva, že pôvodný žalobca mal v čase podania žaloby v roku 1996 právo osobne žalovať iba Slovenskú televíziu, ktorej už v roku 1992 odstúpil svoje práva. Žalovať tretie osoby alebo autorov jednotlivých zložiek filmového diela v roku 1996 mohla len Slovenská televízia, pretože v tom čase (a dodnes nezmenene) práve ona vykonávala práva k filmom ako celku. V prípade neoprávneného použitia filmového diela (čo je podľa žaloby predmetom aj tohto konania) totiž žaloba zo zákona musí hájiť práva autorov všetkých zložiek filmového diela. Inak nemôže byť úspešná. V mene všetkých autorov mohla vystupovať jedine STV. Z dôvodu, že žalovaným zo strany H. V. mohla byť jedine STV, žalovaný v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Pretože okresný súd ani ex offo (§ 103 OSP), ani na základe námietok žalovaného riadne nepreskúmal zásadnú otázku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, a k tejto relevantnej a konkrétnej otázke nepodal ani ústavne súladný výklad, konanie zaťažil vadou, ktorej následkom je, že žalovanému odňal možnosť konať pred súdom.

H. V. ako jeden z realizátorov filmového diela (kameraman) mohlo byť aktívne vecne legitimovaný ako žalobca jedine v spore proti STV, aktívne vecne legitimovaným subjektom v spore voči tretím osobám a autorom jednotlivých zložiek filmového diela, v ktorom by sa dôvodilo právami k filmovému dielu z roku 1992, mohla byť výlučne STV, pretože tá jediná mala zo zákona oprávnenie hájiť práva všetkých tvorcov filmového diela spoločne. Spor, v ktorom by neboli uplatnené práva všetkých tvorcov konkrétneho filmového diela by nemal šancu na úspech. Zákonná sudkyňa nemohla v tomto konaní nijako sama posúdiť, či konkrétne dielo, o ktorom rozhodovala má znaky diela podľa ustanovení autorského zákona, lebo toto dielo vôbec nevidela. Do konania sp. zn. 15C 15/2012 vstúpila v postavení zákonnej sudkyne krátko pred vydaním rozsudku. Sama vytýčila dve pojednávania (27.10.2015 a 15.3.2016), na ktorých nenariadila dokazovanie, počas ktorého by sa mohla oboznámiť s predmetom sporu, napr. premietaním údajného diela na kazetách VHS a DVD nosičoch predložených žalobcami. Aj keby sudkyňa obsah videokaziet VHS, alebo DVD nosičoch s rovnakým obsahom videla, nemohla by dospieť k opačným záverom, ako sa o tejto otázke už za totožných skutkových okolností v tej istej fáze konania vyslovil

zákonný sudca, ktorého vystriedala. Ten na strane 28 predchádzajúceho rozsudku zo dňa 22.10.2009 na margo dôkazov predložených žalobcami po opakovaných vzhliadnutiach obsahu kaziet a nosičov vyslovil záver, že: Pokiaľ ide o odmenu za tvorivú činnosť autora nárokovanú si žalobcami podľa ust. § 12 AZ je potrebné uviesť, že súd aj v tejto časti zamietol návrh žalobcov z dôvodov, že žalobcovia v konaní neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie základného predpokladu umožňujúceho právne uvažovať o vzniku právneho nároku na autorskú odmenu a to, že jestvuje dielo ako výsledok tvorivej činnosti autora. Na tomto hodnotení skutkového základu veci zákonný sudca zotrval aj po zrušení rozsudku z 22.10.2009 a po doplnení dokazovania znalcom, keď na pojednávaní dňa 11.10.2013 v rámci poučenia účastníkov podľa § 118 ods. 2 OSP uviedol, že naďalej považuje za sporné všetky skutočnosti, ktoré ako nepreukázané konštatoval vo svojom rozsudku č. k. 7C19/1996-585 z 22.10.2009 (str. 2 zápisnice). Odvtedy do spisu nepribudli žiadne dôkazy, ktoré by tento právny záver mohli spochybniť. Z dôvodu, že zákonná sudkyňa rozhodla vo veci, s ktorej predmetom sa zákonom predpokladaným spôsobom nezoznámila, pričom nerešpektovala ani právny názor zákonného sudcu, ktorého krátko pred vynesením rozsudku vystriedala, v skutočnosti nevydala súdne rozhodnutie, ale tzv. „znalecké rozhodnutie", v ktorom súd len deklaruje za svoj záver niekoho iného. To je v autorskom práve vylúčené. Napadnutý rozsudok tým zaťažila vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania.

Dôkaz v autorskom práve. V žalobe zo 6.3.1996 pôvodný žalobca ako rozhodujúci dôkaz o existencii jeho autorského diela a o tom, že toto dielo bolo neoprávnene použité žalovaným, súdu ponúkol projekciu vysielacích pásov od VTV cable tv s.r.o. BRATISLAVA. Takýto dôkaz (vysielacie pásy od VTV) však do spisu ani so žalobou, ani neskôr nezaložil, preto sa súd v tomto konaní nemohol ani presvedčiť o existencii tohto diela ani o jeho neoprávnenom vysielaní v televízii VTV, čo malo byť údajne v dňoch 23.12.1995 až 31.12.1995. Naopak, okresnému súdu namiesto profesionálnych vysielacích pásov z televízie VTV podstrčil amatérsku videokazetu typu VHS s neznámym obsahom, ktorý vraj sám nahral a o ktorom sa vyjadroval znalec Ing. Miloš Lukovič, pred súdom uviedol toto: Záznam na VHS kazete, priloženej k spisu, pozostáva z krátkych, vybraných častí záznamov dokumentárneho cyklu. Ide teda o neautentický záznam útržkov, vyhotovený zrejme za účelom skráteného podania informácie, preto bol tento záznam z ďalšieho skúmania vylúčený - pozri znalecký posudok Ing, Lukoviča v spise. Čiže, dôkaz, ktorý súdu predložil pôvodný žalobca nebol spôsobilý znaleckého posúdenia. Aby od nespôsobilého dôkazu odviedli pozornosť súdu, účastníci na strane žalobcu do spisu postupne (výrazne po lehotách premlčania) založili ďalšie videokazety VHS, ktoré v dátovej časti neobsahujú žiadne údaje potrebné pre identifikáciu obsahu, času vyhotovenia tohto obsahu, zdroja pôvodu nahrávky, atď. Neskôr obsah kaziet VHS nahrali aj na digitálne dátové nosiče typu DVD a tie (so zámerom ešte viac zamotať konanie) do spisu založili tiež. Pochopiteľne, ani cez ne nie je možné určiť, či je na nich filmové dielo vytvorené v roku 1992 za účasti H. V., ani to, či do diela bolo žalovaným zasiahnuté, alebo či bolo vysielané v televízii VTV v roku 1995. Namiesto toho, aby súd trval na predložení žalobcom v žalobe vymedzeného dôkazu vysielacích pásov od VTV a v prípade ich nepredloženia žalobu zamietol, nechal sa vmanipulovať do hry žalobcov s pofidérnymi videokazetami typu VHS a DVD nosičmi.

Pôvodný žalobca už v žalobe tvrdil, že porušenie svojich práv videl priamo vo vysielaní televízie VTV, tvrdil tiež, že porušenie preukáže vysielacími pásmi z VTV, avšak tie súdu nedodal. Zákon mu vytváral možnosti získať a súdu predložiť takto kvalifikovaný dôkaz, on však podľa zákona nepostupoval, namiesto toho sa pokúšal preniesť ťarchu zo svojich zlyhaní na žalovaného. Odvolateľ poukázal na rozsudok v predmetnej veci č.k. 7C/19/1996-585 z 22.10.2009, kde zákonný sudca svoje závery k týmto dôkazom na strane 29 zhrnul..., že žalobcami predložené VHS a DVD nosiče obsahujúce údajné dielo žalovaného vytvorené pre VTV súd považoval za nepreukazné, pričom sa stotožnil s námietkami žalovaného, že z nahrávok nie je možné zistiť, či sú autentickou a hodnovernou kópiou jeho diela vytvoreného pre VTV, kedy boli nabraté, odkiaľ tieto nahrávky pochádzajú, či v tejto podobe boli vôbec vytvorené, kým boli vytvorené, či boli v tejto podobe niekedy odvysielané a tak ich obsah bol pre súd nepresvedčivý. Rozsudok č. k. 7C/19/1996-585 z 22.10.2009 nebol zrušený pre nedostatočne vykonané dokazovanie, chybné skutkové zistenia, ale pre procesný nedostatok, nepoučení účastníkov podľa § 118 ods. 2 OSP. Len čo uznesením č. k. 23Co/150/2011-765 zo 14.12.2011 Krajský súd v Trnave, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, zrušil tento rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie, zákonný sudca (JUDr. Ilavský) poveril znalca Ing. Miloša Lukoviča vypracovaním znaleckého posudku a na pojednávaní dňa 12.4.2013 ho aj vypočul k hotovému posudku. Ing. Lukovič uviedol, že nemôže potvrdiť, že materiál na nosičoch je autentickým materiálom vysielaným vo VTV, prípadne, či ide o jeho kópiu, lebo nemal k dispozícii materiál, ktorý slúžil na vysielanie v televízii VTV, že k VHS ku kazetám by musel dostať aj zariadenie, na ktorom boli nahrávky vyhotovené a zároveň by to zariadenie malo mať takúto funkciu, aby dokázal určiť čas vyhotovenia nahrávok na VHS kazetách, preskúmaním týchto nosičov nevie určiť, kedy a či vôbec bol ich obsah vysielaný televíziou. Na nasledujúcom pojednávaní

konanom 11.10.2013 zákonný sudca poučil prítomných podľa § 118 ods. 2 OSP s tým, že uviedol celý rad okruhov, ktoré napriek vykonanému znaleckému dokazovaniu naďalej považuje za sporné. Medzi stále nepreukázané zaradil všetky „skutočnosti, ktoré súd konštatoval ako nepreukázané vo svojom rozsudku č. k. 7C/19/1996-585 zo dňa 22.10.2009" (strana 2 zápisnice). Na ďalšie pojednávanie dňa 22.11.2013 okresný súd opäť predvolal ako svedka bývalého generálneho riaditeľa televízie VTV JUDr. L. P.. JUDr. P. pôsobil na čele tejto televízie práve v čase, kedy malo dôjsť k porušeniu práv H. V.. V prítomnosti tohto svedka súd znovu vykonal dokazovanie premietaním obsahu VHS kaziet a totožného obsahu DVD kotúčov. V rámci výsluchu svedok uviedol, že obsah VHS kaziet a diskov DVD nie je totožný s tým, čo televízia VTV kedykoľvek vysielala. Ďalej opísal možnosť manipulácie s nahrávkami na VHS kazetách a novších typoch dátových nosičov. Poukázal na to, že podobné znaky manipulácie badať aj v obsahu kaziet a dátových nosičov, ktoré videl. Žalovaný vo svojej výpovedi spochybnil obsah nosičov VHS a DVD a uviedol, že to, čo počas pojednávania videl na kazetách VHS a DVD nosičoch nie je jeho dielo, nikdy takéto dielo nevytvoril a televízii VTV nikdy neponúkol na vysielanie také dielo, v ktorom by použil obraz nasnímaný H. V..

Znalecké posudky v tomto konaní. Vypracovaním prvého znaleckého posudku súd poveril Ing. Miloša Lukoviča. Ako poukázal žalovaný o znaleckom posudku Ing. Lukoviča sa vyjadril už v začiatku odvolania. Druhý znalecký posudok nechal okresný súd vypracovať Václavovi Macekovi, ktorého meno sa v tomto konaní objavilo predtým už niekoľkokrát. Prvýkrát bolo meno Václava Maceka uvedené na posudku, ktorý si uňho objednali a súdu z vlastnej iniciatívy predložili žalobcovia. Tento posudok bol vypracovaný na základe neosvedčených kaziet VHS a nosičov DVD, okresný súd k nemu v predchádzajúcom rozsudku na strane 29 uviedol toto: „Nakoľko aj žalobcami predložené posudky vystavené pánom prof. Václavom Macekom, CSc a p. Štefanom Komorným, ArtD. vychádzali z takýchto rozmnožením dvojnásobne nepriamych nepresvedčivých dôkazov, súd ani na takéto dôkazy neprihliadol. Možnosť vyjadriť sa k úmyslu okresného súdu ustanoviť vo veci znalca Václava Maceka dostali účastníci podľa § 127 ods. 1 OSP na pojednávaní dňa 22.11.2013, potom ako ho navrhli vymenovať za znalca ex offo žalobcovia (str. 8 zápisnice). Žalovaný vtedy predniesol, že sú tu okolnosti, ktoré vzbudzujú pochybnosti o nezaujatosti Václava Maceka. Uviedol, že táto osoba nemá dostatočnú aprobáciu na potrebný znalecký úkon, pričom nie je ani zapísaný v zozname znalcov. Bez toho nemožno bezpečne ustáliť ani odbor a odvetvie, v ktorom by mohol byť spôsobilý podávať znalecké posudky. Zaznela aj námietka, že posudok nebude mať pre vec žiadnu výpovednú hodnotu, pretože bude vypracovaný na základe podkladov (VHS kazety a DVD nosiče), ktorých obsah nijako nie je osvedčený a sú aj podľa súdu nepreukazné a nepresvedčivé. Napriek vyššie uvedenému, ten istý zákonný sudca, ktorý tieto dôkazy vytrvalo odmietal, uznesením č. k. 15C/15/2012-1033 z 9.9.2014 prekvapivo poveril Václava Maceka, aby na základe „dvojnásobne nepriamych nepresvedčivých dôkazov" vypracoval znalecký posudok. Z týchto príčin je postup súdu a jeho uznesenie o poverení znalca zmätočné a nepreskúmateľné. Uznesenie č. k. 15C/15/2012-1033 z 9.9.2014, ktorým bol za znalca ustanovený Václav Macek, ako aj samotný znalecký posudok ním vypracovaný sú navyše nezákonné z dôvodu nedodržania zákonom stanovených podmienok ustanovenia za znalca. Nevyslovil súhlas s ustanovením za znalca podľa § 15 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a nezložil pred súdom ani sľub podľa § 15 ods. 2 citovaného zákona. Osoba nezapísaná do zoznamu znalcov bez toho nemôže vykonať znalecký úkon. Pokiaľ ide o obsah poverenia pre znalca, súd je zo zákona povinný položiť znalcovi len skutkové otázky a vyvarovať sa otázok, ktoré sa vzťahujú na právne posúdenie predmetu znaleckého posudku. Hneď prvá úloha, ktorú znalcovi v uznesení č. k. 15C/15/2012-1033 z 9.9.2014 okresný súd stanovil je, aby znalec určil, či „obrazovo-zvukový záznam na kazetách VHS má znaky kameramanského diela". Určovať pojmové znaky diela je výhradnou úlohou súdu, nie znalca. Tým, že Václav Macek mal ako znalec riešiť úlohy, ktoré sú vylúčené zo znaleckého dokazovania je jeho znalecký posudok v tomto konaní neprípustný. Na nedostatky znaleckého poverenia a obsahu znaleckého posudku žalovaný na pojednávaní dňa 27.10.2015 (str. 9 zápisnice, pozri aj str. 34 napadnutého rozsudku) upozornil v konaní pred súdom prvej inštancie aj novú zákonnú sudkyňu, no okresný súd sa týmito námietkami kvalifikovane vôbec nevysporiadal. Ak znalca Václava Maceka poveril určiť, obrazovo-zvukový záznam na kazetách VHS má znaky kameramanského diela, v tejto časti je uznesenie o poverení znalca č. k. 15C/15/2012-1033 z 9.9.2014 nezákonné, ale aj zmätočné a nepreskúmateľné. Pojem „obrazovo-zvukový záznam" nepoznal žiadny autorský zákon, ktorý nasledoval po zákone č. 35/1965 Zb., pritom ich bolo niekoľko. Nie totožný, no jazykovo blízky pojem zvukovo-obrazový záznam, ktorý bol u nás do autorského práva zavedený až autorským zákonom č. 618/2003 Z. z, 1. januára 2004. Podľa odboru autorského práva a kinematografie Ministerstva kultúry SR: Audiovizuálne dielo ako predmet autorského práva je nevyhnutné odlišovať od zvukovo-obrazového záznamu, čo vyplýva priamo z ich legálnych definícií, ako aj z obsahu práv, ktoré sa na tieto predmety upínajú. Kým k audiovizuálnemu dielu sa

viažu osobnostné i majetkové práva autorov, k zvukovo-obrazovému záznamu vznikajú len výlučné práva výrobcu, ktoré sú upravené v § 66 zákona č. 618/2003 Z. z. Pokiaľ ide o pojem „kameramanské dielo " použitý súdom v otázkach pre znalca, treba uviesť, že ide o autorskoprávny nezmysel. Takýto pojem nepoznal ani zákon č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach, ale do autorského práva u nás nebol zavedený žiadnym ani z nasledujúcich troch autorských zákonov dodnes. Kameramanský výkon nemôže byť samostatným autorským dielom, preto ho ani nemožno legislatívne samostatne vyčleniť. Pretože celé znalecké poverenie vo všetkých štyroch bodoch ukladá znalcovi riešiť otázky v súvislosti s obrazovo-zvukovým záznamom a kameramanským dielom, toto poverenie je ako celok nezákonné, zmätočné a nepreskúmateľné. Pretože okresný súd nezaložil napadnutý rozsudok na pre vec významných záveroch znaleckého posudku Ing. Lukoviča, pričom nekriticky sa podriadil obsahu nezákonného, neprípustného, nekvalifikovaného a nepreskúmateľného znaleckého posudku Václava Maceka, svoj postup a namietané rozhodnutie zaťažil vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania.
O petite a premlčaní práv. V žalobe zo 6.3.1996 pôvodný žalobca H. V. petit vymedzil tak, že z dôvodu porušenia svojich autorských práv žalovaným žiada okrem zákazu narábať s dielom, aby mu súd priznal spolu 250 000,- Sk ako majetkovú a nemajetkovú ujmu. Nemajetkovú ujmu v rámci tejto sumy stanovil na 100.000,- Sk a majetkovú ujmu na 150 000,- Sk (pozri str. 2 žaloby). Zákon č. 35/1965 Zb. - o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach upravuje otázku nárokov z porušenia autorského práva osobitne a ucelene v § 32 (k tomu pozri aj W. W., Autorský zákon a predpisy souvisící Komentár, Panorama, Praha, 1982, str. 131 a nasl.). Z toho, že pôvodný žalobca sa dožadoval nemajetkovej a majetkovej ujmy za porušenie práva jednoznačne vyplýva, že svoju žalobu postavil na odškodňovacom inštitúte § 32 AZ. Platí to bez ohľadu na to, či k uplatnenému nároku súdu predložil akúkoľvek, hoci aj chybnú právnu kvalifikáciu, alebo žalobu právne nijako nekvalifikoval, pretože, ako to uviedol aj okresný súd, účastníci nie sú povinní právne špecifikovať svoje nároky, lebo to je povinnosťou súdu (str. 42 napadnutého rozsudku). K pripusteniu zmeny petitu uznesením č. k. 7C/19/1996-476 z 24.3.2009 došlo potom, čo okresný súd v zápisnici z 29.1.2009 žalobcom uložil, aby uviedli jasne, čo žiadajú. Urobili tak v písomnom podaní právneho zástupcu žalobkyne 1. z 11.2.2009. K tomuto podaniu sa pripojil aj žalobca 2., čo na tomto podaní potvrdil aj svojim podpisom. Zo spresňujúceho výkladu žalobcov v tomto podaní vyplýva, že nimi uplatnená suma 8.298,48 eura (250 000,- Sk) pozostáva zo sumy 4.979,09 eura (150 000,-Sk) odmeny autora za tvorivú činnosť a zo sumy 3.319,39 eura (100 000,- Sk) primeraného finančného zadosťučinenia, „nakoľko porušením autorského práva ich predchodcu vznikla závažná ujma nemajetkovej povahy." Už teraz, keď porovnáme petit z roku 1996 s petitom, ktorý pripustil okresný súd 24.3.2009 je zrejmé, že pôvodne uplatnenú majetkovú ujmu v čiastke 150.000,- Sk žalobcovia v novom petite vylúčili a v plnom rozsahu zamenili za autorskú odmenu v totožnej čiastke 4.979,09 eura (150 000,- Sk). Takúto zmenu petitu pripustil okresný súd trinásť rokov po začatí konania a rozsudok v merite veci vydal dvadsať rokov od začatia konania. Nijako pritom neprihliadol na opakované námietky premlčania a nijako nezohľadnil ani to, že pôvodný titul „majetková ujma" už v petite nie je, ale bol nahradený titulom „autorská odmena", na ktorý sa vzťahujú celkom iné skutkové okolnosti a z toho dôvodu sa v súdnom konaní rieši na úplne inom skutkovom a právnom základe. Na túto okolnosť žalovaný upozornil okresný súd aj písomne svojim podaním zo 7.5.2009. Písomným podaním z 2.12.2013 žalobcovia súdu oznámili, že žalobou, ako viackrát deklarovali, nejde o finančné zadosťučinenie za nezákonné použitie diela, a tým porušenie autorských práv ich právneho predchodcu žalovaným. Zotrvávajú na pôvodnom návrhu primeraného zadosťučinenia za použitie autorského diela. Týmto podaním nielenže popreli skutkový základ (nároky z porušenia autorského práva), na ktorom stála pôvodná žaloba i súdom pripustená zmena petitu z 24.3.2009, ale za štandardné (teda nie nezákonné) použitie diela žiadajú primerané zadosťučinenie, čo je podľa § 32 AZ celkom vylúčené. Tým, že súd konal a rozhodoval o procesných úkonoch žalobcov týkajúcich sa petitu nesústredene, ďalej tým, že takto nesústredene riešil aj námietky žalovaného o zmenách petitu či o premlčaní, a vydal rozsudok, v ktorom na vyššie načrtnuté okolnosti reflektoval zmätočne, svoje meritórne rozhodnutie zaťažil vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania.
Na trestný čin sa neprihliada?
Žalovaný počas tohto konania opakovane upozorňoval súd, že žalobcovia sa v tomto konaní dožadujú plnenia z činnosti, ktorá je protiprávna a založil aj uznesenia policajného orgánu so sídlom Ružinov - západ, Bratislava H., č. CTS; ORP 76/99 zo dňa 30.1.1999 a ČTS: ORP - 76/99 z 11.9.2000, v ktorých bolo ustálené, že H. V. sa tohto trestného činu dopustil. Trestné stíhanie proti nemu však bolo zastavené, pretože dňa 31.3.2000 zomrel. Žalovaný taktiež pripomenul súdu, že by bolo v rozpore s účelom a zmyslom súdneho konania vyjadrenom v § 1 OSP, keby pri výkone spravodlivosti súd poskytoval ochranu nárokom, ktoré sú upnuté k trestnému činu, čím by súčasne trestal stranu, ktorá zákon rešpektuje. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka: výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie (...) byť v rozpore s dobrými mravmi. Tým, že súd v rámci rozhodovania o merite

veci neprihliadol na skutočnosť, že nárok uplatnený má pôvod v trestnom čine H. V., pričom vo výroku rozsudku zvýhodnil osobu (jeho právnych nástupcov), ktorá spáchala spoločensky nebezpečný čin a umožnil mu mať prospech z vlastného protiprávneho konania, spreneveril sa zmyslu a účelu výkonu spravodlivosti a porušil § 1 OSP, porušil aj princípy spravodlivého súdneho konania zaručené každému v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoje rozhodnutie tým zaťažil aj vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania.
Tým, že bez ohľadu na medzinárodne rešpektovaný autorskoprávny princíp o spoluautoroch filmového diela a o ich autorskoprávnej ochrane, právnou ekvilibristikou cez Rambruchovu formulu a v rozpore s princípmi medzinárodného i domáceho (autorského) práva kreoval také práva kameramanovi, ktoré mu žiadny autorský zákon nepriznáva. Takýmto postupom a rozhodnutím porušil princípy spravodlivého súdneho konania zaručené každému v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Svoje meritórne rozhodnutie tým zaťažil aj vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania.
O odňatí možnosti konať pred súdom. Prvoinštančný súd na strane 44 napadnutého rozsudku traktuje, že: v závere dodáva, že sa riadil aj právnym názorom Najvyššieho súdu SR, keď účastníkov konania pred ukončením dokazovania poučil a ďalej postupoval v zmysle § 118 OSP. Ďalej okresný súd výslovne tvrdí, že: „ V zmysle toho uviedol, čo považuje za nesporné a sporné Tieto tvrdenia súdu I. inštancie nie sú pravdivé. Bolo už uvedené, že zákonná sudkyňa JUDr. Hosťovecká túto vec prevzala po predchádzajúcom zákonnom sudcovi JUDr. Ilavskom niekedy minulý rok a odvtedy nariadila dve pojednávania. Ani jedna zo zápisníc spísaných na pojednávaniach uskutočnených JUDr. Hosťoveckou (27.10.2015, 15.3.2016) nedáva podklad pre záver, že si súd I. inštancie splnil svoju procesnú povinnosť v zmysle § 118 ods. 2 OSP. Pri výmene zákonného sudcu nestačí, ak práva podľa § 118 ods. 2 OSP účastníkom poskytol predchádzajúci zákonný sudca. Najmä, ak tak urobil už pred rokmi, pričom konanie pokračovalo vykonávaním ďalších dôkazov. V osobe nového zákonného sudcu totiž do konania vstupuje odlišná ľudská bytosť prinášajúca svoje skúsenosti, vedomosti, osobné a profesijné vlastnosti, čo pre vedenie a výsledok konania neraz znamená zásadný obrat. Tak to bolo aj v tomto prípade. Posledné poučenie podľa § 118 ods. 2 OSP dostali účastníci v tomto konaní od zákonného sudcu JUDr. Ilavského na pojednávaní 11.10.2013. Na nasledujúcich pojednávaniach až do vynesenia napadnutého rozsudku v konaní nebolo zákonom predpokladaným spôsobom preukázané nič, čo by spornosť uvedených otázok odstránilo. Z tohto dôvodu bolo legitímne očakávať, že rozhodnutie bude tento právny stav rešpektovať. Zákonná sudkyňa JUDr. Hosťovecká však napriek tomu dospela k iným záverom, pričom nedodržala postup podľa § 118 ods. 2 OSP, a účastníkov neoboznámila s tým, ktoré právne významné tvrdenia považuje ona za zhodné, ktoré právne významné tvrdenia zostali sporné. Iba bez ďalšieho vydala prekvapivé rozhodnutie. Úkony podľa § 118 ods. 2 totiž patria vždy na začiatok pojednávania hneď potom, ako sudca vykonal na konci pojednávania dňa 27.10.2015 zriekli toho, aby sudkyňa zdĺhavým čítaním oboznamovala prítomných o všetkom vykonanom dokazovaní nijako nevyplýva, že sa zriekli aj svojho práva poznať, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov považuje nová zákonná sudkyňa za zhodné, ktoré právne významné tvrdenia zostali sporné, a nevyplýva ani to, že sa zriekli práva poznať náhľad sudcu na ďalší postup a tomu prispôsobovať uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných oprávnení. Tým, že okresný súd po výmene zákonného sudcu nedodržal postup podľa § 118 ods. 2 OSP, konanie zaťažil totožnými procesnými chybami, ktoré boli dôvodom pre zrušenie predchádzajúceho rozsudku.
S prihliadnutím na všetko, čo bolo uvedené vyššie žiadame odvolací súd, aby po preskúmaní odvolania rozsudok č. k. 15C/15/2012-1108 z 15.3.2016 podľa § 221 ods. 1 a 2 OSP zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Galante na ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. Vyjadrenie sa k odvolaniu žalobkyne č. 1 z 12.4.2016. K odvolaniu žalobkyne č. 1 z 12.4.2016 proti rozsudku Okresného súdu v Galante (ďalej len „okresný súd") č. k. 15C/15/20I2-1108 z 15.3.2016 predložil žalovaný vyjadrenie: 1) Všetky odvolacie námietky žalobkyne č. 1 proti rozsudku Okresného súdu v Galante č. k. 15C/15/2012-1108 z 15.3.2016 sú celkom nezmyselné z dôvodu, že okresný súd už dvadsať rokov koná s účastníkmi bez aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie. Toto konanie vo veci samej nemalo byť ani začaté a súd mal žalobu odmietnuť. 2) Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobkyne č. 1 proti rozsudku Okresného súdu v Galante č. k. 15C/15/2012-1108 uvedené v odvolaní z 12.4.2016, tie by právne nijako neobstáli ani v prípade, že by sa spor viedol medzi vecne riadne legitimovanými účastníkmi. Žalobkyňa č. 1 napríklad brojí proti nepriznaniu nemajetkovej ujmy. Ako sme na to už upozornili v odvolaní zo 6.5.2016, okresným súdom pripusteným návrhom na zmenu petitu účastníci na strane žalobcu priznanie nemajetkovej ujmy sami celkom vylúčili. Z toho, že pôvodný žalobca sa dožadoval nemajetkovej a majetkovej ujmy za porušenie práva jednoznačne vyplýva, že svoju žalobu

postavil na odškodňovacom inštitúte § 32 AZ. Platí to bez ohľadu na to, či k uplatnenému nároku súdu predložil akúkoľvek, hoci aj chybnú právnu kvalifikáciu, alebo žalobu právne nijako nekvalifikoval, pretože, ako to uviedol aj okresný súd, účastníci nie sú povinní právne špecifikovať svoje nároky, lebo to je povinnosťou súdu (str. 42 napadnutého rozsudku). K pripusteniu zmeny petitu uznesením č. k. 7C/19/1996-476 z 24.3.2009 došlo potom, čo okresný súd v zápisnici z 29.1.2009 žalobcom uložil, aby uviedli jasne, čo žiadajú. Urobili tak v písomnom podaní právneho zástupcu žalobkyne 1. z 11.2.2009. K tomuto podaniu sa pripojil aj žalobca č. 2., čo na tomto podaní potvrdil aj svojim podpisom. Zo spresňujúceho výkladu žalobcov v tomto podaní vyplýva, že nimi uplatnená suma 8.298,48 eura (250 000,- Sk) pozostáva zo sumy 4.979,09 eura (150 000,- Sk) odmeny autora za tvorivú činnosť a zo sumy 3.319,39 eura (100 000,- Sk) primeraného finančného zadosťučinenia, „porušením autorského práva ich predchodcu vznikla závažná ujma nemajetkovej povahy" - str. 4 podania žalobcov. Podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka (Veda, Vydavateľstvo SAV, Bratislava, 1989, str. 253, 537), slovo „odmena" znamená „odplata za istú činnosť, službu a pod." a slovo „zadosťučinenie" znamená „náprava krivdy", „satisfakcia". Už teraz, keď sa porovná petit z roku 1996, ktorý pripustil okresný súd 24.3.2009 je zrejmé, že pôvodne uplatnenú majetkovú ujmu v čiastke 150 000,- Sk žalobcovia v novom petite vylúčili a v plnom rozsahu zamenili za autorskú odmenu v totožnej čiastke 4.979,09 eura (150 000,- Sk). Takúto zmenu petitu pripustil okresný súd trinásť rokov po začatí konania a rozsudok v merite veci vydal dvadsať rokov od začatia konania. Nijako pritom neprihliadol na opakované námietky premlčania a nijako nezohľadnil ani to, že pôvodný titul „majetková ujma" už v petite nie je, ale bol nahradený titulom „autorská odmena", na ktorý sa vzťahujú celkom iné skutkové okolnosti, a z toho dôvodu sa v súdnom konaní rieši na úplne inom skutkovom a právnom základe. Je to zarážajúcejšie o to viac, že na túto okolnosť žalovaný upozornil okresný súd aj písomne svojim podaním zo 7.5.2009.
Tu sa však príbeh petitu nekončí. Písomným podaním z 2.12.2013 žalobcovia okresnému súdu oznámili, že: „ žalobou, ako viackrát deklarovali, nejde o finančné zadosťučinenie za nezákonné použitie diela, a tým porušenie autorských práv ich právneho predchodcu žalovaným. Zotrvávajú na pôvodnom návrhu primeraného zadosťučinenia za použitie autorského diela". Týmto podaním nielenže popreli skutkový základ (nároky z porušenia autorského práva), na ktorom stála pôvodná žaloba i súdom pripustená zmena petitu z 24.3.2009, ale za štandardné (teda nie nezákonné) použitie diela žiadajú primerané zadosťučinenie, čo je podľa § 32 AZ celkom vylúčené. Okresný súd ani na toto spresňujúce podanie žalobcov nijako nereagoval. Tým, že okresný súd konal a rozhodoval o procesných úkonoch žalobcov týkajúcich sa petitu nesústredene, ďalej tým, že takto nesústredene riešil aj námietky žalovaného o zmenách petitu či o premlčaní a vydal rozsudok, v ktorom na vyššie načrtnuté okolnosti reflektoval zmätočne, svoje meritórne rozhodnutie zaťažil vadami vymedzenými v kapitole č. 1 odvolania. 3) Pokiaľ ide o dožadovanie sa žalobkyne č. 1 o vydanie zákazu nakladania s akýmsi dokumentárnym cyklom vysielaným v televízii VTV, k tomu uvádza: Nad rámec toho, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno v elementárnych otázkach tohto sporu, to znamená, že nepreukázali ani existenciu akéhokoľvek autorského diela svojho právneho predchodcu, treba uviesť, že podľa autorského zákona č. 35/1965 Zb. je filmové dielo dielom viacerých autorov vytvárajúcich jednotlivé zložky tohto diela (pozri napríklad § 6 zákona č. 35/1965 Zb.). Autorské právo k filmovému dielu v mene autorov jednotlivých zložiek filmového diela vykonáva jeho výrobca ako celok (tzv. koncentrovaný výkon autorských práv). Z týchto príčin by iba výrobca mohol žiadať o zákaz nakladania s filmovým dielom. V tomto konaní bolo preukázané, že výrobcom filmov vyrábaných v roku 1992 (od ktorých žalobcovia odvodzujú svoje práva) mohol byť iba štát, ktorého menom konala Slovenská televízia. Navyše, ak žalobcami označené dokumentárne filmy vysielala súkromná televízia VTV, zákaz nakladania s filmovým dielom mal byť smerovaný voči nej.

22. Vyjadrenie žalobkyne v 1. rade k odvolaniu žalovaného zo dňa 6.5.2016. Odvolanie žalovaného datované je formálne nesprávne a v rozpore so základnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP") upravujúce náležitosti inštitútu odvolania. Okresný súd Galanta vydal dňa 15.3.2016 rozsudok, v ktorom rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom sumu 4.979,09 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením žalovaného voči jednému zo žalobcov zaniká povinnosť žalovaného voči druhému žalobcovi v rozsahu tohto plnenia („výrok I"), vo zvyšnej časti súd návrh zamietol („výrok II"), o náhrade trov konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozsudku, („výrok III"). Z odvolania žalovaného v jeho časti 3 označenej ako návrh výroku rozhodnutia nevyplýva, v akom rozsahu ho napáda a žiada zrušiť, práve naopak, žalovaný žiada odvolací súd, aby zrušil napádaný rozsudok v celom rozsahu (teda aj v rozsahu, v ktorom z pohľadu žalovaného bol tento úspešný, rovnako tak výrok III., kde súd uviedol ako rozhodne o trovách konania a v odôvodnení rozsudku aj riadne zdôvodnil), čo je výslovne právny nezmysel a odvolanie žalovaného trpí základnými formálnymi vadami v zmysle § 205 ods. 1 OSP. Žalovaný sa v podanom odvolaní namiesto jasného

a stručného odôvodnenia vád konania v zmysle § 205 ods. 2 OSP (ak také z pohľadu irelevantnej argumentácie žalovaného vôbec sú) zaoberá tým, koľko strán má písomné vyhotovenie rozsudku (zcela logicky je rozhodnutie vyhotoveným obšírne, nakoľko súdny spor trvá viac ako 20 rokov). Opakovanými tvrdeniami žalovaného v jeho odvolaní sa nielen konajúci súd, ale v predchádzajúcich odvolacích konaniach aj nadriadené súdy už zaoberali a vysporiadali (opakované napádanie aktívnej a pasívnej legitimácie v 20-ročnom súdnom spore nie je na mieste). Rovnako tak právne neobstojí spochybňovanie záverov z vypracovaných znaleckých posudkov (napr. posledný znalecký posudok prof. Václava Maceka, Csc,) ktorý žalovaný spochybňuje jednak z pohľadu pravdivosti VHS a DVD nosičov, ktoré boli podkladmi na vypracovanie znaleckých posudkov (autenticita VHS a DVD nahrávok bola iným samostatným znaleckým posudkom č. 29/2012 od Ing. Miloša Lukoviča potvrdená, čo žalovaný zámerne prehliada), alebo ničím relevantne nepodložené účelové tvrdenia žalovaného o údajnej pochybnosti k zaujatosti znalcov. Námietku zaujatosti nevzniesol žalovaný v konaní ani sa neodvolal proti uzneseniu o ustanovení znalca. Žalovaný v konaní nevyužil procesné možnosti, ktoré poskytuje OSP. Už len preto je jeho argumentácia nedôvodná. Za azda argumentačne najkurióznejší dôvod odporcovho odvolania je stať o neprihliadaní súdu na trestný čin zosnulého právneho predchodcu žalobcov, kde žalovaný nesprávne vykladá a nemá uzrozumené, k akému štádiu trestné konanie vôbec dospelo. Je právne neúnosné, ak žalovaný z odloženého trestného stíhania vyvodzuje a prezumuje automatické hmotnoprávne skutočností o protiprávnom úkone právneho predchodcu žalobcov. Nie je možné vyvodzovať závery uvedené žalovaným, ak o trestnom čine nebolo riadne právoplatne rozhodnuté (základná zásada prezumpcie neviny v trestnom konaní, o ktorej žalovaný zrejme nemá vedomosť je obsiahnutá už v samotnej Ústave SR čl. 50 ods. 2).
Skutočnosť, že súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal aj na aplikáciu tzv. G. formuly nemôže byť sama o sebe vadou konania ako to prezentuje žalovaný. Žalovaný namieta aj údajne porušenie práv a odňatie možnosti konať pred súdom, kde argumentuje § 118 ods. 2 OSP, opomínajúc napríklad jeho vlastné prehlásenie v zápisnici z pojednávania zo dňa 27.10.2015, kde z dôvodu hospodárností a účelnosti konania účastníci vyhlásili, že nežiadajú, aby súd oboznamoval vykonané dokazovanie. Žalovaný sám potvrdzuje, že súd sa vyjadril ku skutkovej aj právnej stránke sporu. Účastníci konania a súd v súlade s vyjadreniami právnych a procesných návrhov postupoval, boli predložené navrhované dôkazy a vykonané rozsiahle dokazovanie. Ako vyplýva zo zápisníc z pojednávaní, právny zástupca žalovaného sa nezúčastnil žiadneho pojednávania a je preto až záhadné, ako môže následne poukazovať na údajný nesprávny postup a vady súdu v dokazovaní a vedení konania. Žalobkyňa v 1. rade z tohto dôvodu ako aj pohľadu množstva kardinálne irelevantných, právnych a procesných rozporov v celom odvolaní žalovaného má dôvodnú pochybnosť, či toto podanie vypracoval v skutočnosti jeho právny zástupca a nie iba samotný žalovaný v mene právneho zástupcu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa v 1. rade považuje odvolanie žalovaného za právne irelevantné a nedôvodné. Žalobca sa plne pridržiava svojho odvolania zo dňa 12.4.2016 a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (hodnota úkonu je vypočítaná zo zamietnutej sumy 3.319,39 eura) za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie žalobkyne 1. rade k odvolaniu žalovaného á 121,17 EUR +20 % DPH, 1x rež. paušál á 8,58 EUR + 20% DPH, spolu vo výške 155,55 eura s DPH, ktorú žiadame uhradiť na účet právneho zástupcu žalobkyne v I. rade vedený v D. X., a.s., IBAN: U U.: D. do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

23. Vyjadrenie žalobcu 2. k odvolaniam žalovaného a žalobkyne 1. vyjadrenie k podaniu žalovaného 23.5.2016. Absolútne nesúhlasí s názormi žalovaného prezentovanými v odvolaní zo dňa 6.5.2016 a v podaní zo dňa 23.5.2016, ktorým žalovaný reagoval na odvolanie žalobkyne, s ktorým súhlasí. Má za to, že odvolanie podané žalovaným má za účelom iba ďalšie zdržovanie a umelé odďaľovanie právoplatnosti rozhodnutia súdom. Žalovaný vo svojej argumentácii celým konaní opakuje rovnaké argumenty (nedostatok aktívne a pasívnej vecnej legitimácie, údajný trestný čin právneho predchodcu žalobcov, a pod.), s ktorými sa už však súdy rôznych inštancií opakovane vysporiadali, a ktoré príslušné súdy opakovane vyvrátili. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo svojom prvom výroku absolútne správny a navrhuje, aby ho odvolací súd v tejto časti potvrdil.

24. Stanovisko žalovaného k vyjadreniu žalobkyne č. 1 z 28.5.2016 a k vyjadreniu žalobcu č. 2 z 2.6.2016. - Vyčíslenie trov konania z 22.5.2017
Vecne legitimovaným účastníkom v súdnych konaniach, ktorých predmetom sú autorské práva tvorcov filmového diela vyrobeného tradičnou osvetlenou filmovou kinematografickou technológiou (ďalej aj „filmové dielo") v čase do 5.1.1996, t. j. do nadobudnutia účinnosti zákona č. 1/1996 Zb. - O audiovízii je bez výnimky a vždy iba štát. Vyplýva to z toho, že v rozhodujúcom čase mal štát monopolné postavenie

výrobcu takéhoto filmového diela. K tomu pozri: I. § 1 Dekrétu prezidenta republiky č. 50/1945 Zb. - O opatreniach v oblasti filmu z 11.8.1945, III.§ 9 bod 1. zákona č. 1/1996 Zb. - O audiovízii z 5.1.1996, II.§ 6 zákona č. 35/1965 Zb. - O literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (ďalej aj „autorský zákon") z 1.7.1965 v znení zmien. Autorské právo na takto vyrobené filmové dielo vykonáva výrobca (štát) v mene autorov jednotlivých zložiek tohto diela od jeho vytvorenia do uplynutia 50 rokov po uverejnení filmového diela (§ 6 a § 33 ods. 4 autorského zákona). V takom prípade je pre nedostatok vecnej legitimácie účastníkov nutné nekvalifikovane koncipovanú žalobu odmietnuť a konanie kvôli absencii procesných podmienok zastaviť [§ 389 ods. 1 písm. a), § 391 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok]. Pôvodný žalobca H. V. prostredníctvom svojho právneho zástupcu už v žalobe zo 6.3.1996 vyhlásil, že výrobcom filmov, na ktorých výrobe sa v roku 1992 podieľal bola Slovenská televízia Bratislava (ďalej aj „STV"). Výslovne tam uviedol, že: „STV Bratislava...vykonáva autorské práva k filmovému dielu". V spise je taktiež list STV z 13. januára 2000, v ktorom STV na dožiadanie okresného súdu potvrdila, že filmové dielo, ktoré je predmetom tohto sporu vyrobila. Do 5.1.1996, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 1/1996 Zb. - O audiovízii, STV vykonávala prenesené oprávnenia výrobcu filmových diel v mene štátu. Z týchto dôvodov nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, kto bol výrobcom konkrétneho filmového diela z roku 1992, od ktorého odvodzujú svoje (dôkazmi nijako nepreukázané) nároky i právny nástupcovia pôvodného žalobcu. Je teda zrejmé i to, kto mal pasívnu vecnú legitimáciu pre súdne konanie, v ktorom bol žalobca Alojz V.. Na zdôraznenie pasívnej vecnej legitimácie STV, odvolaciemu súdu ešte predkladám listinu, ktorá vylučuje akúkoľvek priamu zodpovednosť žalovaného v tejto veci. Podľa „Dohody o zmene pracovnej zmluvy z 25.1. 1993" uzatvorenej medzi STV a žalovaným PhDr. P. W., žalovaný bol od 10.9.1979 nepretržite interným zamestnancom STV. Z tejto listiny sa celkom jednoznačne podáva, že v roku 1992, kedy bolo v STV vyrobené filmové dielo, o ktoré opierajú svoje nároky žalobcovia, žalovaný vykonával činnosť v súvislosti s týmto filmovým dielom na priamy pokyn a v mene svojho zamestnávateľa. Preto má žalovaný zodpovednosť za akékoľvek konanie vo vzťahu k filmovému dielu z roku 1992 len voči STV, pričom voči tretím osobám a voči autorom jednotlivých zložiek filmového diela má zodpovednosť samotná STV. V prílohe tohto podania prikladá aj vyčíslenie všetkých účelne vynaložených trov konania z 22.5. 2017, ktoré si v tejto veci uplatňuje žalovaný.

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt.§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 OSP, akt.§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. kde bolo vyhovené zaplatiť 4.979,09 eur vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a vo výroku zamietnutia neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie a bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) prehodnotil skutkový stav zistený dokazovaním a v tejto časti rozsudok súdu I. inštancie zmenil s poukazom na ust. § 388 CSP.

26. Odvolací súd k dôvodom podaných odvolaní udáva:

§ 118 ods. 2 OSP
Najvyšší súd SR (v danej veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 7C/19/1996, o dovolaniach žalobcov 1. a 2. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13.9.2010 sp. zn. 23Co/29/2010), vo svojom rozhodnutí zo dňa 14.4.2011, pod sp. zn. 3Cdo/236/2010 v bode 4. odôvodnenia poukázal, že súd prvého stupňa (t. č. I. inštancie) nedodržal zákonom stanovený postup (§ 118 ods. 2 OSP) a odvolací súd túto procesnú vadu pri rozhodovaní nezohľadnil. V nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 OSP treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmavanej veci (II.

ÚS 261/06) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/18/2010) . V odôvodnení NS sa ďalej zdôrazňuje, že ani jedna zo zápisníc o pojednávaniach uskutočnených súdom po 15.10.2008 (viď § 372p ods. 1 OSP) nedáva podklad pre záver, že súd prvého stupňa splnil svoju procesnú povinnosť v zmysle § 118 ods. 2 OSP.

27. Z odôvodnenia NS SR vyplýva, že procesný postup súdu na pojednávaní je rámcovo upravený v § 118 OSP. Po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania (§ 118 ods. 1 OSP) . Po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli (§ 118 ods. 2 OSP) .

28. Z dôvodovej správy k § 118 ods. 2 OSP pritom vyplýva, že zaradenie tohto ustanovenia do Občianskeho súdneho poriadku malo za cieľ zvýšiť predvídateľnosť postupu súdu a posilniť právo na spravodlivý súdny proces. V záujme dosiahnutia predvídateľnosti postupu a rozhodovania ukladá toto ustanovenie súdu povinnosť oboznámiť účastníka konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov (ne) treba vykonať. Účastníkovi konania má tým byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôsobiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných oprávnení. Predvídateľnosť rozhodnutia a jeho účinkov je rovnako významná ako iné procesné postuláty; princípy legitímneho (oprávneného) očakávania a predvídateľnosti rozhodnutia sú totiž súčasťou právnej istoty - pojmového znaku právneho štátu. So zreteľom na účel vyššie citovaného zákonného ustanovenia a priebeh (najmä dĺžku a dovtedajšie výsledky) súdneho konania, bolo o to viac potrebné, aby súd na pojednávaní zhrnul, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré z týchto tvrdení zostali sporné, prípadne ktoré navrhnuté dôkazy nevykoná.

29. Po tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR odvolací súd - Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 23Co/150/2011 - 765 zo dňa 14.12.2011 rozsudok Okresného súdu Galanta pod č. k. 7C/19/1996 - 585 zo dňa 22.10.2009 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd dôvodil, že súd I. inštancie je povinný po ukončení dokazovania v zmysle § 118 ods. 2 OSP podľa ods. 1 oboznámiť účastníka konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov (ne) treba vykonať. Účastníkovi konania má tým byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôsobiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných oprávnení.

30. Ustanovenie § 118 ods. 1 upravuje začiatok pojednávania tak, že účastníci majú právo predniesť alebo doplniť návrhy. Z dôvodu predvídateľnosti postupu súdu, a tým aj posilnenia práva na spravodlivé súdne konanie, zákon upravuje postup sudcu vo vzťahu k nesporným skutočnostiam a vo vzťahu k sporným skutočnostiam. Sudca oboznámi účastníkov konania o rozsahu dokazovania, ktoré mieni vykonať. Po prednesení alebo doplnení návrhu predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov uvedie, ktoré - právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné, - právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné, - z navrhnutých dôkazov budú vykonané a - dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Judikatúra
Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 OSP zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP. Uznesenie NS SR, sp. zn. 4Cdo/167/2001

31. Súd I. inštancie po rozhodnutí Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/150/2011-765 zo dňa 14.12.2011 na pojednávaní dňa 31.7.2012 poučil prítomných podľa ust. § 118 ods. 2 OSP, že sa pridržiava skutočností uvedených v rozsudku OS Galanta č. k. 7C/19/1996- 585 zo dňa 22.10.2009, z ktorého citoval, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Potom na pojednávaní 11.10.2013 po vykonaní dokazovania vypočutím účastníkov, svedkov a po vykonaní znal. dokazovania znalcom Ing.

Lukovičom znovu poučuje podľa ust. § 118 ods. 2 OSP o spornosti skutočností aké práce vykonal pán V. pri expedícii v Amerike na základe dohody zo dňa 14.4.1992 - či tieto práce požívajú autorsko-právnu ochranu, - ktoré z týchto prác boli predmetom porušenia práv autora, - aká bola spoločenská hodnota týchto prác (diela) a jeho význam pre spoločnosť, - aká ujma vznikla žalobcom porušením práva (majetková a nemajetková), - aké aj skutočnosti, ktoré považoval za nepreukázané vo svojom rozhodnutí č. k. 7C/19/1996-585 zo dňa 22.10.2009. Námietky žalovaného v odvolaní, že pri výmene zákonného sudcu nestačí, ak práva podľa § 118 ods. 2 OSP účastníkom poskytol predchádzajúci zákonný sudca, sú neopodstatnené. Tak isto nie odôvodnené ničím, že v osobe nového zákonného sudcu totiž do konania vstupuje odlišná ľudská bytosť prinášajúca svoje skúsenosti, vedomosti, osobné a profesijné vlastnosti, čo pre vedenie a výsledok konania neraz znamená zásadný obrat. Každý sudca má rešpektovať zákonné predpisy a rozhodovať v ich súlade a výmenou zákonného sudcu sa nemení automaticky spôsob rozhodovania v tej istej veci. Podľa tvrdenia žalovaného po poslednom poučení podľa § 118 ods. 2 OSP predchádzajúcim zákonným sudcom od JUDr. Ilavským na pojednávaní 11.10.2013 vzhľadom na nasledujúce pojednávania až do vynesenia napadnutého rozsudku nebolo zákonom predpokladaným spôsobom preukázané nič čo by spornosť uvedených otázok odstránilo a zákonná sudkyňa však napriek tomu dospela k iným záverom, pričom nedodržala postup podľa § 118 ods. 2 OSP, a účastníkov neoboznámila s tým, ktoré právne významné tvrdenia považuje ona za zhodné, ktoré právne významné tvrdenia zostali sporné a bez ďalšieho vydala prekvapivé rozhodnutie. Odvolací súd však poukazuje, že z dôvodovej správy k § 118 ods. 2 OSP pritom vyplýva, že zaradenie tohto ustanovenia do Občianskeho súdneho poriadku malo za cieľ zvýšiť predvídateľnosť postupu súdu a v jeho záujme dosiahnutia predvídateľnosti postupu a rozhodovania ukladá toto ustanovenie súdu povinnosť oboznámiť účastníka konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov (ne) treba vykonať. Účastníkovi konania má tým byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôsobiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných oprávnení. Predvídateľnosť rozhodnutia už vzhľadom na ďalšie vykonané dôkazy, znalecké dokazovanie a vypočutie svedkov nijakým spôsobom neoslabili právnu istotu účastníkov s princípmi legitímneho (oprávneného) očakávania a predvídateľnosti rozhodnutia. Dostatočné bolo dodržanie postupu podľa § 118 ods.1 a 2 OSP predchádzajúcim zákonným sudcom od JUDr. Ilavským na pojednávaní 11.10.2013.

32. Nárok na úhradu odmien autorov, odmien výkonných umelcov, ako aj príspevkov pre kultúrne fondy, je nárokom z autorského práva. Premlčanie tohto nároku treba tu posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (NS SR sp. zn. 2Cz/95/73). Žalovaný namietal premlčanie nárokov žalobcov, nakoľko menili žalobný petit. Žalobcovia si od pôvodného podania žalobného návrhu uplatňovali stále tie isté nároky (zákaz nakladať s dielom a zaplatenie sumy 250 000, - Sk (8.298,48 eura), pričom žalobcovia nie sú povinní právne špecifikovať svoje nároky a pokiaľ právnu argumentáciu a špecifikáciu upravia počas konania, nemá toto vplyv na plynutie premlčacej doby. Prvostupňový súd správne uzavrel, že vzhľadom k tomu vznesenie námietky premlčania je irelevantné.

Aktívna legitimácia v spore

33. Podľa § 29 ods. 1 AZ, Autorské právo prechádza na dedičov. Ustanovenia tohto zákona o autorovi platia, pokiaľ nevyplýva z ich povahy iné, i pre jeho dedičov. Žalovaný v odvolaní na pojednávaní opätovne namietal aktívnu legitimáciu žalobcov, keďže práva, ktorých sa domáhajú v tomto spore neboli predmetom dedičského konania po ich nebohom právnom predchodcovi a neboli teda medzi dedičmi vysporiadané, nie je zrejmé na koho tieto práva prešli, ako aj z dôvodu, že sa v konaní domáha plnenia z trestnej činnosti, ďalej poukázal na bod II. koprodukčnej zmluvy medzi žalovaným a STV z 13.3.1992, v zmysle ktorej sa v projekte AMERIKA 92 mala STV podieľať v rozsahu kompletnej finalizácie filmov formou dokončovacích prác, pričom žiadne ustanovenie tejto dohody neurčuje pre STV záväzok podieľať sa na prvovýrobe, to znamená prispieť na projekt AMERIKA 92, napr. filmovacou technikou alebo surovinou, takýto záväzok však na seba prevzal práve žalobca. Žalovaný ďalej namietal, že žalobcovia nepredložili dôkazy preukazujúce existenciu diela, ktorého ochrany sa domáhajú, nevymedzili jeho rozsah, opätovne vzniesli námietku premlčania uplatnených nárokov, príp. práv uplatnený v r. 2000, ktoré nie sú totožné s právami, ktoré boli uplatnené návrhom na začatie konania, lebo samotný návrh vychádzal z obchodnej zmluvy a z výkonov z tejto zmluvy. Podaním doručeným súdu 13.2.2009 právny zástupca žalobcov, doručeným súdu 13.2.2009 spresnil petit a ďalej uviedol, že žalobcovia sa domáhajú ochrany autorského práva pôvodného žalobcu H. V., zomr. XX.X.XXXX, k autorskému dielu: obrazovo-zvukovej zložke 10-dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA zachytenom na

filmovom páse, ktoré pôvodný žalobca autorsky vytvoril v rámci expedície AMERIKA 92, a ktoré žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10-dielneho dokumentárneho cyklu s názvom AMERIKA I-X odvysielaného televíziou VTV.

34. Pokiaľ ide o námietku nedostatku aktívnej legitimácie žalobcov vzhľadom na nezahrnutie tohto práva do dedičského konania, zástupca žalobcov poukázal na to, že nie je potrebné prejednanie nároku dedičmi v konaní, aby bolo možné zistiť výšku podielov jednotlivých žalobcov na nároku. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 460 Občianskeho zákonníka, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, ako aj na osvedčenie o dedičstve sp. zn. D 555/2000 zo dňa 20.12.2000, z ktorého vyplýva, že dedičmi pôvodného žalobcu H. V. sú žalobcovia 1. a 2.. Odvolací súd poukazuje na osvedčenie o dedičstve JUDr. Soni Böhmovej, notárky, so sídlom X., D 555/2000, Dnot 95/2000, zo dňa 20.12.2000 a tým mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcov H. V. zomrel dňa XX.X.XXXX, dedičmi po zomrelom boli F. V., bytom X. XX, X. - manželka a JUDr. T. V., bytom X. XX, X. - syn. Uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 7C/19/1996-476 zo dňa 24.3.2009 súd pripustil zmenu žalobného návrhu žalobcov tak, ako to navrhli žalobcovia, a to s poukazom na § 95 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobcovia následne predložili súdu na preukázanie svojich tvrdení posudok k 10-dielnemu cyklu AMERICA - AMERIKA (1995) spracovaný prof. Dr. Václavom Macekom, CSc., vedúcim katedry dejín umenia, filmová a televízna fakulta VŠMU Bratislava zo dňa 23.2.2009, odborné vyjadrenie k niektorýmh technickým aspektom 10-dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA zachytenú na filmovom páse spracované Mgr. Štefanom Komorným, artd., zo dňa 7.5.2009. Súd I. inštancie poukázal, že sa riadil pri namietanom nedostatku aktívnej legitimácie právne záväzným názorom Krajského súdu Trnava, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že neprejednanie nárokov uplatnených žalobcami v tomto konaní v dedičskom konaní vedenom po zomrelom právnom predchodcovi žalobcov p. V., nemá za následok nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov na vedenie tohto sporu. Krajský súd v Trnave Uznesením č. k. l0Co/300/2003-200 zo dňa zo dňa 8.9.2004 pripustil zmenu žaloby v časti majetkovej a nemajetkovej ujmy tak, že žalovaný je povinný zaplatiť obom žalobcom spoločne a nerozdielne 250 000, - Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok súdu I. inštancie (č. k. 7C/19/96-168 zo dňa 16.6.2003) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že dospel k záveru, že nie je prekážkou uplatnenia nároku žalovaného v konaní v danej veci, vychádzajúceho z autorského práva, že nárok nebol ešte predmetom dedičského konania, keď nepochybne z osvedčenia o dedičstve vyplýva, že obaja žalobcovia vystupujúci v konaní v danej veci nadobudli dedičstvo po pôvodnom žalobcovi, keďže nárok nebol medzi nimi právoplatne vyporiadaný ani potvrdený súdom, sú obaja žalobcovia vo vzťahu k uvedenému právu uplatnenému návrhom oprávnení spoločne a nerozdielne. V danom prípade pôvodným žalobcom uplatnené jednak zmiešané autorské právo, a to právo nakladať s dielom § 12 ods. 1 písm. b) AZ a jednak čisto majetkové právo, právo na odmenu za tvorivú činnosť § 12 ods. 1 písm. c) AZ a zodpovednostné právo podľa § 32 AZ uplatneného ako nemajetková ujma za porušenie autorského práva. Všetky tieto práva uplatnené v návrhu smrťou poručiteľa prešli na jeho dedičov, nakoľko sa neviažu výlučne na jeho osobu. Ak teda pôvodný žalobca zomrel počas konania, jeho smrťou vstúpili do jeho práv a povinností jeho dedičia, ktorí sú v danom prípade, teda jeho manželka - žalobkyňa v 1. rade a jeho syn - žalobca v 2 rade.

35. Právny zástupca žalobcov uvádzal, že dielom je obrazová zložka vytvorená kameramanom 10-dielneho seriálu AMERIKA, ktoré natočil právny predchodca žalobcov v rámci expedície AMERIKA 92, a ktoré bolo spracované žalovaným a odvysielané vo VTV ako 10-dielny seriál AMERICA - AMERIKA. Jedná sa o dielo zvukovoobrazové. Právny predchodca žalobcov bol aj spoluautorom scenáru k tomuto dielu. Žalobca v 2. rade na tomto pojednávaní uviedol, že jeho otec je autorom obrazového diela, ktoré bolo jednoznačne použité a odvysielané vo VTV v dokumente AMERICA AMERIKA, ako dielo označil kameramanské a obrazové zábery na DVD, ktoré boli použité v televíznom seriály AMERICA - AMERIKA vo VTV. Právny zástupca žalobcov uviedol, že výrobcom diela na 35 mm filmovom páse bola STV. Autorom diela zvukovoobrazového je právny predchodca žalobcov. Z hľadiska kameramanskej zložky diela spoluautorom nebol nikto. Na otázku sudcu aká bola vôľa právneho predchodcu žalobcov pri vytváraní diela, ktoré je predmetom sporu, právny zástupca žalobcov uviedol, že vôľou právneho predchodcu žalobcov bolo vytvoriť spoluautorské dielo pod názvom Expedícia AMERIKA, ktoré malo odvysielať STV, pričom STV bola koproducentom tohto diela.

36. Na opakované námietky žalovaného uvádzané opäť aj v odvolaní, že práva žalobcov uplatnené v tomto konaní sú výsledkom trestnej činnosti ich právneho predchodcu už súd I. inštancie správne zaujal stanovisko a uzavrel, že na takúto námietku pri svojom rozhodovaní neprihliadol, lebo trestné

stíhanie právneho predchodcu žalobcov v tejto veci bolo orgánmi činnými v trestnom konaní zastavené. Odvolací súd sa s týmto stotožňuje a poukazuje zároveň na rozhodnutie OR PZ Bratislava II. ČTS: ORP 76/99 zo dňa 30.1.1999, z ktorého mal preukázané, že OO PZ Ružinov - západ, Bratislava II. odložil podľa ust. § 159 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vec vyšetrovania trestného činu neoprávneného podnikania, ktorého skutku sa mal dopustiť právny predchodca žalobcov H. V. v priebehu mesiacov máj až jún 1992 počas vykonávania činnosti kameramana v rozpore so svojim živnostenským oprávnením pre firmu Kenovia, Šaľa, v súvislosti s expedíciou AMERIKA 92, pri ktorej činnosti zvolil klasickú filmovaciu techniku na osvetlený 16 mm filmový materiál, pričom touto technikou nakrútil 10 ks 25 minútových dokumentárnych filmov, a to z dôvodu premlčania trestného stíhania.

37. Zo zhodných výpovedí účastníkov konania súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobcov na základe zmluvy uzatvorenej so žalovaným zo dňa 14.4.1992 sa zúčastnil ako kameraman filmárskej expedície v USA, v rámci ktorej sa kameramansky podieľal na natočení podkladov pre dokumentárny film. Nesporné medzi účastníkmi konania bolo, že výsledkom jeho činnosti boli bližšie neurčené obrazové zložky určené pre budúci dokumentárny film.

38. Z tejto dohody uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcov H. V. a žalovaným je preukázané, že právny predchodca žalobcov a žalovaný uzatvorili dohodu o podmienkach účasti právneho predchodcu žalobcov na medzinárodnej filmárskej expedícii AMERICA 92. Podľa článku I. dohody právny predchodca žalobcov sa ako kameraman expedície počas trvania pobytu v USA zaviazal riadiť pokynmi žalovaného, prichádzať z iniciatívnymi návrhmi stvárnenia tém, využívať vysokú profesionalitu na brilantné spracovanie dokumentárnych filmov, ktoré tvorivá skupina počas pobytu v USA vyrobí. H. V. sa zaviazal do prípravy expedície zapájať sa už pred odchodom do USA pri zabezpečovaní filmovej techniky, špecifikácii techniky, aby jej súbeh maximálne vyhovoval filmárskych záberom tvorivého kolektívu. Pri zabezpečovaní techniky ho mala viesť snaha po maximálnej racionalite pri zachovaní vysokej profesionality. Zaviazal sa , že v prípade potreby bude k dispozícii aj k možným dokrútkam k zvučke expedičných filmov aj po návrate z USA. Zároveň sa zaviazal úzko spolupracovať so žalovaným a ním povereným režisérom až do realizácie prác. V zmysle článku IV. predmetnej zmluvy H. V. prehlásil, že berie na vedomie, že všetky filmové, fotografické a ďalšie, v čase podpisu tejto dohody bližšie nešpecifikované výnosy z expedície, sú v plnom rozsahu majetkom žalovaného, pričom bez súhlasu žalovaného je ich využívanie v akejkoľvek podobe komerčnej realizácie vylúčené, pričom uzatvorená dohoda nemôže byť na úkor autorských práv prijímateľa ako kameramana. Na základe tejto dohody, žalovaný sa zaviazal zaplatiť právnemu predchodcovi žalobcov poplatky za poistenie, vízum, stravu, ubytovanie, cestovné a ďalšie výdavky, ktoré úzko súvisia s poslaním expedície, ako napr. vstupenky na akcie a podobne.

39. Z dohody uzatvorenej dňa 13.3.1992 medzi STV Bratislava a žalovaným bolo preukázané, že žalovaný počas trvania expedície AMERIKA 92 sa zaviazal nakrútiť desať 26 minútových dokumentov s najatraktívnejších prostredí osláv objaviteľskej cesty Krištofa Kolumba a 500-teho výročia objavenia Ameriky. V protihodnote za jedno premiérové a jedno reprízové odvysielanie, ktoré bude nasledovať 72 hodín po odvysielaní premiéry, redakcia publicistiky alebo právne nadväzný redakčný útvar STV, sa zaviazal umožniť vo svojich kapacitách kompletnú finalizáciu filmov formou dokončovacích prác. Redakcia publicistiky sa zaviazala vysporiadať všetky autorsko-právne nároky tvorcov, ktorí sa na príprave filmov podieľali. V zmysle článku IV. dohody cyklus filmov expedície AMERIKA 92 zostáva trvale majetkom KENOVIE a STV v takom pomere, aká bude vzájomná finančná účasť na realizácii akcie. Ku konečnému určeniu pomerov vlastníctva dôjde až po záverečnom vyúčtovaní. Z listu od STV Bratislava z 24.3.1993 nazvaného ako právne posúdenie koprodukčnej zmluvy STV a KENOVIA bolo preukázané, že zmluvu za STV podpísal dňa 13.3.1992 šéfredaktor redakcie publicistiky a dokumentaristiky JUDr. P. P., pričom na tento právny úkon ako šéfredaktor nebol oprávnený, keďže od 15.2.1992 platilo URP č. 7/72, ktoré v článku 15, ods. 1 určovalo uzatvárať v mene STV koprodukčné zmluvy prostredníctvom útvaru DELEXIM, upravovalo aj postupy pri rokovaní a uzatváraní zmluvy a vzájomné vnútorné vzťahy medzi útvarmi STV. Šéfredaktor nebol oprávnený na uzavretie koprodukčnej zmluvy ani podľa predchádzajúcej úpravy - podpisového poriadku (URP č. 25/91 platného od 15.5.1991), pričom koprodukčné zmluvy podpisuje riaditeľ TŠB. Z listu je ďalej zrejmé, že žalovaný, ako dlhoročný pracovník STV, mal možnosť vedieť, že STV má vnútropodnikovými normami upravené pôsobnosti pri schvaľovaní hospodárskych operácií, vo svojej funkcii redaktora bol dokonca neraz povinný podľa nich postupovať. Mohol sa oboznámiť s obsahom predpisov celkom neformálnym spôsobom priamo na sekretariáte redakcie, v

ktorej pracoval. Z tohto dôvodu STV podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovala predmetnú zmluvu, pre nedostatok spôsobilosti na právne úkony osoby konajúcej v mene STV, s prihliadnutím na § 40a Občianskeho zákonníka, za neplatnú. Zo zmluvy o vytvorení autorského diela a jeho rozširovaní uzatvorenej medzi VTV a žalovaným zo dňa 2.3.1995 mal súd za preukázané, že žalovaný sa v zmysle tejto zmluvy zaviazal vytvoriť pre objednávateľa spoločnosť VTV Cable tv s.r.o. dielo, a to desať 26 minútových dokumentárnych filmov z USA ako cyklus predstavujúci život súčasnej Ameriky v rôznych podobách. Spoločnosť VTV sa zaviazala zabezpečiť kompletnú produkciu cyklu od prepisu 16 mm filmu na video až po úplnú finalizáciu 10-tich dielov cyklu.

40. Súd I. inštancie vykonal dôkaz na pojednávaní dňa 26.6.2009 prehratím VHS kaziet predloženými žalobcami v rámci dokazovania, zároveň bolo vykonané dokazovanie prehraním DVD nosiča na lícnej strane DVD označenej: „W.-W. Amerika - AMERIKA 1995, rozhovor o programe AMERICA - AMERIKA s P. W. v programe TOUR CLUB, ako aj prehraním DVD nosiča označeného na lícnej strane „W.-W. Amerika - AMERIKA 1995 II. časť cyklu: Slovenská rapsódia 1, III. časť cyklu: Slovenská rapsódia 2, IV. časť cyklu School - Škola". Právny zástupca žalobcov poukázal, že tieto DVD nosiče aj VHS kazetu predchodca žalobcov nahral z televízneho vysielania doma, pôvodne na VHS kazetu, z ktorej VHS kazety následne urobili prepis relácie na DVD nosiče. Dôkazy nie sú ustálené priamo od výrobcu programu, za ktorého považujú žalovaného, ako vyplýva z titulkov, ani od spoločnosti VTV ako distribútora, ktorý tento program vysielal. K vykonanému dokazovaniu žalovaný podaním zo 16.7.2009 namietal, že žalobcami predložené DVD nosiče a VHS kazeta sú dôkazy, ktoré nie je možné použiť ako dôkazný prostriedok v súdnom konaní, poukazujúc na to, že rozmnoženie filmového diela možno použiť ako dôkazný prostriedok v konaní len, ak je preukázané, že rozmnoženina bola zhotovená zákonnou cestou k dielu, ktoré zobrazuje, že sú zhotoviteľom rozmnoženiny vyporiadané všetky práva na použitie a rozširovanie. Namietal, že hľadanie súvislosti medzi tou reláciou a cyklom filmov, ktoré sú podľa žalobcov predmetom tohto sporu, je výslovne špekulatívne. Špekulatívnosť vyplýva aj z toho, že úvod je hneď odstrihnutý, chýbajú aj záverečné titulky, kým bola vyrobená relácia, kedy bola zaradená do vysielania, či vôbec bola. Premietané produkty charakterizoval ako neidentifikovateľné, z ktorých nie je možné zistiť odkiaľ pochádzajú, nie sú osvedčené žiadnou relevantnou informáciou, že v tejto podobe boli niekedy vysielané. Súd vo veci vykonal znalecké dokazovanie a to znalcom Ing. Milošom Lukovičom, ktorý vypracoval znalecký posudok pod číslom 29/2012 zo dňa 23.1.2013, zo záverov ktorého vyplynulo, stopy po manipulácii v rámci časti titulkov neboli zistené. Komentár, alebo hlasový sprievod komentátora je umiestnený tak, aby zodpovedal prebiehajúcej obrazovej časti. Analýzou kvality, zvlášť obrazovej a zvlášť zvukovej časti, neboli zistené, v rámci tohto typu skúmania autentickosti, body nekontinuality. Pri vzatí zistených skutočností do úvahy, neboli analýzou záznamu zistené stopy po dodatočnej manipulácii. Pri posudzovaní podmienok nahrávania, celkovej situácie, prostredia nahrávania vkľúčovania znaku VTV a záverečných titulkov možno detailne analyzované body skúmania (podozrivé body), ktoré bolo treba preveriť z hľadiska posudzovania možnej manipulácie, vyhodnotiť ako miesta, ktorých charakter bol zapríčinený technickou chybou zariadenia a teda záznam dokumentárneho cyklu na nosičoch označených ako DVD I a DVD 3, je s najväčšou pravdepodobnosťou autentický Na základe vykonaného skúmania je možné s najväčšou pravdepodobnosťou vylúčiť, že so záznamami na nosičoch, označenými v rámci časti posudok ako DVD I, DVD 2 a DVD 3, ako aj s fyzickými médiami, bolo dodatočne manipulované.

41. Podľa § 2 ods. 1 AZ, Predmetom autorského práva sú literárne, vedecké a umelecké diela, ktoré sú výsledkom tvorivej činnosti autora, najmä slovesné, divadelné, hudobné, výtvarné diela, vrátane diel architektonického umenia a diel užitého umenia, filmové, fotografické a kartografické diela. Za predmet ochrany sa považujú aj programy počítačov, pokiaľ spĺňajú pojmové znaky diel podľa tohto zákona.

Autorské dielo je predmetom autorského práva, ktoré sa zaoberá úpravou vzťahov vznikajúcich v súvislosti s jeho vytvorením, použitím a šírením. Pričom nie každý duševný výtvor možno automaticky považovať za chránený a chrániteľný autorským právom. Na to, aby sa mu mohla priznať ochrana v zmysle autorského zákona, musí spĺňať všetky znaky autorského diela. Autorské dielo je súhrnné označenie pre literárne diela, vedecké diela a umelecké diela. Pojem autorské dielo nie je v zákone vymedzený legálnou definíciou. Nejestvuje ani jediné, všeobecne používané teoretické vymedzenie tohto právneho pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 cit. zák. autorské právo vzniká okamihom, keď je dielo vyjadrené slovom, písmom, náčrtom, skicou alebo v akejkoľvek inej vnímateľnej podobe.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zák autorské právo na dielo sa vzťahuje tak na celok diela, ako aj na jeho jednotlivé časti.

42. Právny predchodca žalobcov vytvoril autorské dielo (audiovizuálne dielo, ktoré pozostáva z radu zaznamenaných spolusúvisiacich obrazov, či už sprevádzaných zvukom, alebo nie, vnímateľných zrakom s tvorivou a spoločenskou hodnotou, čo bolo preukázané znal. posudkom znalca prof. Dr. Václava Maceka, CSc. H. V. tak vytvoril dielo podľa § 2 ods. 1 AZ ako umelecké dielo, ktoré je výsledkom jeho tvorivej činnosti. Znalec prof. Dr. Václav Macek, CSc. v znal. posudku (č. l. 1046 spisu) pristúpil k určeniu autorstva kamery v jednotlivých častiach cyklu America - Amerika, každý diel zvlášť v celkovej dĺžke 234min 31s a upútavky pred jednotlivými dielmi v dĺžke 3min 47s, spolu 238min l8s, z tohto rozsahu je 205min 55s kameramanským dielom H. V., t.j. 86% celkovej dĺžky cyklu. Na konkrétnu minutáž autorstva V. v jednotlivých dieloch odkazuje odvolací súd na posudok ako aj na od neho vyplývajúce odôvodnenie súdu I. inštancie (1. Diel cyklu: z celkového trvania z celkového trvania 25min 39s je V. autorom 22min l6s, čiastočne je spoluautorom 45s 2. Diel cyklu z celkového trvania - 26min 25s je V. autorom 19min 24s, čiastočne je spoluautorom 2min 00s 3. Diel cyklu z celkového trvania 26min 25s je V. autorom 20min 50s, čiastočne je spoluautorom 2min 00s. 4. Diel cyklu z celkového trvania je 25min 32s je V. autorom 23min 0ls, čiastočne je spoluautorom 45s. 5. Diel z celkového trvania 26min l7s je V. autorom 22min l2s, čiastočne je spoluautorom 45s. Upútavka na projekciu vo VTV 6. Diel cyklu America - Amerika (1995) Ikarov sen zaznamenaná na prvej kazete z celkového trvania upútavky na 6. Diel 1min 46s je V. autorom 32s a nie je autorom 73s. 6. Diel z celkového trvania 25min 52s je V. autorom 22min 24s, čiastočne je spoluautorom 43s a vôbec nie je autorom 2min 43s. Upútavka na projekciu vo VTV 7. diel cyklu z celkového trvania 37s je V. autorom 37s. 8. Diel cyklu 26min 02s, je V. autorom 23min 56s. Upútavka na 9. diel z celkového trvania 43s je V. autorom 36s. 9. Diel z celkového trvania 26min l3s je V. autorom, 24min 4s, čiastočne je spoluautorom 45s. Upútavka na 10. diel z celkového trvania 41s je Hanúsek autorom 41s. 10. Diel z celkového trvania 26min 06s je V. autorom 24min 01s, čiastočne je spoluautorom 45s. Na posúdenie dostal znalec určiť mieru zhody medzi upútavkami na kazete VTV Keszeli Tour Club a jednotlivými dielmi z kaziet obsahujúcich diely cyklu America - Amerika. Výsledok analýzy je, že ide o 100% zhodu. Obrazovo zvukový záznam na kazetách Amerika 92 - 6 - l0. časť, America - Amerika 95, 2 - 5 časť. VTV - Keszely Tour club má znaky kameramanského diela viacerých autorov. V prípade kazety VTV - Keszely Tour Club je nasnímaný dialóg moderátorky s P. W. kameramanom televízie VTV, ktorého meno znalec nepozná a ktorý nebol ani uvedený na konci relácie. V prípade kaziet Amerika 92, 6 - l0. časť, America - Amerika 95, 2 - 5. časť a v prípade úryvkov z jednotlivých dielov cyklu v rámci tretej kazety - VTV - Keszely Tour Club každá z nich nesie obrazovo zvukový záznam znaky dvoch autorov - jedného, ktorý nakrúcal v USA v lete 1992 a druhého, ktorý realizoval dokrútky v Bratislave. V prípade štvrtej kazety Upútavky ani na jednom výňatku z propagovaných televíznych programov VTV znalec nenašiel doklady o autorstve H. V.. Vzhľadom na to, že ide o desiatky programov televízie, ich autormi je niekoľko desiatok kameramanov.

43. Znalec zisťoval autorstvo V. podľa overovania faktov z troch vzájomne nezávislých zdrojov, aby sa predišlo preberaniu falošných tvrdení : 1/ osobné svedectvo H. V., kurátora Slovenskej národnej galérie v Bratislave, ktorý bol v apríli 1992 vyslaný Ministerstvom kultúry SR, aby dohliadal na odvoz diel U. K. z New Yorku na Slovensko. Ten potvrdil svoju osobnú účasť pri nakrúcaní epizódy cyklu venovanej U. K., vrátane časti, v ktorej sa diela nakladajú do prepravného kamiónu. Potvrdil, že túto časť filmu nakrúcal H. V. a prítomný pri nakrúcaní bol aj P. W.. Podrobné skúmanie exteriérových záberov potvrdzuje, že všetky diely poskytujú doklady o tom, že sa nakrúcalo od jari do začiatku leta - obdobie apríl - júl 1992, teda len v jednom ročnom období, nenachádzajú sa zábery opadaných jesenných stromov, ani zasnežených ulíc či parkov, 2/ titulky deviatich dielov, ktoré dostal znalec na posúdenie. Každý diel cyklu, nahraný z televízneho vysielania VTV v roku 1995, končí titulkami, v nich sa uvádzajú ako kameramani H. V., X. T.. Titulky schvaľuje výrobca - v tomto prípade firma W.-W.. Titulky sú korektné lebo v uvedenom rozhovore P. W. oznámil, že hudobnú časť zvučky pre seriál urobil P. L. a ten ako autor je uvedený v titulkoch. A tiež samotný W., ktorý v rozhovore s moderátorkou vystupuje ako režisér cyklu, je takto aj uvedený. 3/ Formálna analýza diela dokazuje väčšiu časť z deviatich posudzovaných dielov kameramansky realizovaných H. V.. Znalec posudzoval detailne V. štýl a princípy jeho metódy, ktorá vychádza z maximálnej variability snímania scény. Konkrétne ako kameraman dbal o podnecovanie divákovej zvedavosti, ponúka vždy pohľad z viacerých strán, vedie diváka k tomu, aby prostredie vnímal aj z podhľadu, aj z nadhľadu, chce, aby divák, bol čo najviac účastný prostredia, nechce, aby sme sa na dianie pozerali akoby „kľúčovou dierkou", aby sme boli „neviditeľní", neskrýva, že obraz vznikol

vďaka tomu, že tam niekto s kamerou nakrúcal, chce, aby divák bol účastný diania, často používa ručnú kameru, ktorá svojou rozhýbanosťou pripomína, že „niekto to sníma", je maximálne subjektívna a v ostrom protiklade neosobnosti tzv. objektívneho rozprávania. V. dbá o to, aby zábery, najmä celky a veľké celky, tvorilo viacero plánov. Nie je to, prirodzene, možné v každom zábere, v prípade polodetailov, či detailov by to bolo kontraproduktívne, ale inak je pre jeho štýl príznačné, že vedie dialóg medzi popredím a pozadím, necháva vstúpiť do hry aj situácie „mimo záber", ktoré najprv len fragmentárne tušíme, aby sme ich vzápätí mohli skúmať priamo v centre záberu. Túto charakteristiku V. kameramanského štýlu/ rukopisu našiel znalec v každom z deviatich vzhliadnutých dielov cyklu America - Amerika. Tento tretí nezávislý argument, ktorý potvrdzuje jeho kameramanské autorstvo cyklu.

44. Znalec sa ďalej zaoberal tvorivou hodnotou a spoločenskou hodnotou posudzovaného kameramanského diela v rozhodnom období 1992-1995:
.
Tvorivá hodnota H. V. svojim tvorivým prístupom aj v cykle významne obohatil slovenskú kameramanskú školu, spočívajúcim vo vystihnutí atmosféry situácie, schopnosti okamžitej adaptácie na prostredie, ktoré nemohol sústavne skúmať. Suverenita jeho obrazovej správy, ktorá zostáva dodnes jedinou stopou po ľuďoch, situáciách, prostrediach, dokumentuje, že vedel citlivo vystihnúť esenciálne hodnoty zobrazovaných okamihov. Tvorivú hodnotu jeho práce v cykle America - Amerika podtrhuje aj skutočnosť, že svoje kameramanské majstrovstvo nezneužíval, že sa nepredvádzal tým, čo všetko s kamerou dokáže, ale v rozmanitých situáciách, či už v rozhovoroch s osobnosťami, alebo v situáciách vedel dať priestor tým, o ktorých ide. Mal vždy po ruke riešenie, ktoré posolstvo ponúka vizuálne príťažlivo. Často používa ručnú kameru, ktorá svojou rozhýbanosťou pripomína, že „niekto to sníma", je maximálne subjektívna a v ostrom protiklade neosobnosti tzv. objektívneho rozprávania. Jeho empatia a kameramanská virtuozita sú podmienkami, ktoré ho robia výnimočným vo svete kameramanov dokumentárnych - kde nie je čas na dlhé pripravovanie záberu, na spoluprácu s osvetľovačmi, režiséром a kameraman je tak kľúčovou osobnosťou podávajúcou informáciu pre diváka. V. tvorivá kameramanská hodnota je mimoriadna, patrí k špičkovej tvorbe prvej polovice 90-tych rokov. K špičkovým patrili osobnosti ako P. G., Y. J., J. U., H. V.. Význam tvorivej hodnoty V. s odstupom rokov ešte rastie, k jej hodnote dobovej sa ešte pridáva historický rozmer. Tvorivá hodnota ďalej rastie, lebo sa potvrdzuje jej nadčasový význam. Táto tvorivá hodnota V. práce je príčinou, pre ktorú ho radíme do dejín slovenskej kameramanskej práce ako k jednej z najvýraznejších osobností.

Spoločenská hodnota diela H. V. súvisí s tvorivou hodnotu V. diela. Určiť výšku tejto hodnoty je možné rovnakým spôsobom, ako je tomu pri iných prácach buď v textoch o diele, alebo ekonomicky, t.j. peniazmi. Výšku jeho odmeny/hodnoty je možné určiť podľa toho, či by sa našiel za jej výšku druhý človek, ktorý by dokázal odviesť rovnako kvalitnú prácu. Prvým krokom spoločenského ohodnotenia kameramanskej tvorby H. V. bola voľba producenta/režiséra, ktorý si ho vybral spomedzi desiatok iných ako najvhodnejšieho adepta na nakrúcanie. Už táto voľba znamená vysoko pozitívne spoločenské hodnotenie. Druhým krokom spoločenského ohodnotenia je, že cyklus America - Amerika, ktorého základnou súčasťou je V. dielo, si vybrala televízia VTV k projekcii počas desiatich dní, nie jednorázovo, ale dlhodobo. Tieto argumenty súvisia s vysokou tvorivou hodnotou V. práce a predstavujú aj jej pozitívne spoločenské ohodnotenie. Režisér mohol nakrúcať s iným kameramanom, alebo mohol nakrúcať sám, ale pre náročnosť úlohy ani sám nenakrúcal, ani si neobjednal iného, ale práve špičkového kameramana H. V.. Tak podobne aj v prípade skladby si W. partitúru nenapísal sám, ale požiadal o ňu hudobníka P. L., ktorý mu vytvoril to, čo potreboval a čo sám nedokázal. To isté platí s televíziou VTV, ktorá do programovej štruktúry mohla zaradiť aj iný cyklus, iné programy, ale voľbou cyklu America - Amerika potvrdila vysoký spoločenský význam cyklu vzhľadom na V. tvorivú prácu. Výška spoločenského ohodnotenia zohľadňuje aj výnimočnosť V. tvorby, aj fakt, že ju pozitívne ocenil producent, aj televízia VTV. Preto je adekvátne spoločenské ohodnotenie vyjadriteľné sumou 15 000,- Sk za jeden diel, za desať dielov je to 150 000, - Sk (po prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk/euro 4.979,09 eura).

45. X. dekréty sa na tento prípad nevzťahujú, pretože predchodca žalobcu natáčal pre STV, bez zmluvy uzatvorenej s STV, teda táto nemohla byť výrobcom, pozri § 6 AZ, t. j. na dielo takto vytvorené ako celok nevykonáva autorské právo STV. Autorské dielo V. tak žalovaný ponúkol na odvysielanie spoločnosti VTV, čím porušil autorské právo Hanúska, a preto priznal žalobcom za takto použité dielo ich právneho predchodcu autorskú odmenu podľa § 12 ods. 1 písm. c) a § 13 AZ pretože ich predchodca ako autor má právo a) na ochranu svojho autorstva, najmä na nedotknuteľnosť svojho diela a ak dielo používa iná

osoba, aby sa tak dialo spôsobom neznižujúcim hodnotu diela, b) s dielom nakladať, najmä rozhodnúť o jeho uverejnení a udeľovať privolenie na jeho použitie, c) na odmenu za tvorivú prácu (§ 13).

46. Odvolací súd tak mal za preukázané autorstvo pôvodného žalobcu k 10-dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA zachytenom na filmovom páse, ktoré H. V. autorsky vytvoril v rámci expedície AMERIKA 92, (v celkovej dĺžke 234min 31s a upútavky pred jednotlivými dielmi v dĺžke 3min 47s, spolu 238min l8s, z tohto rozsahu je 205min 55s kameramanským dielom H. V., t.j. 86 % celkovej dĺžky cyklu), a preto v tejto časti o vyplatenie 4.979,09 eur rozsudok potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny vo výroku.

Úroky z omeškania

47. Podľa § 517 ods. 2 OZ, Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

48. Súd I. inštancie v časti úroku z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 18.1.1997 do zaplatenia súd zamietol žalobný návrh, a to z dôvodu, že povinnosť zaplatiť priznanú sumu podľa výroku I. rozsudku vzniká až na základe tohto súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a dlžník (žalovaný) sa dostane do omeškania až uplynutím takto určenej lehoty splnenia (R 45/2000), teda priznanie úroku z omeškania zatiaľ nemá oporu v inom súdnom rozhodnutí či v zákone a preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania už 18.1.1997.

49. Súd nesprávne dôvodil judikátom R 45/2000 pri vzniku omeškania nemajetkovej ujmy a nie vzniku omeškania nároku na autorskú odmenu. V danej právnej vecí z priznanej výšky autorskej odmeny 4.979,09 eur je plne legitímny a zákonný nárok na priznanie príslušenstva - úroku z omeškania 17,696 od 18.1.1997 do zaplatenia, nakoľko nešlo o omeškanie s plnením nemajetkovej ujmy, ale autorskej odmeny, čo je iný právny a zákonný nárok. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je ustanovená povinnosť zaplatiť poplatok z omeškania. Pokiaľ ide o výšku úrokov a poplatku z omeškania, Občiansky zákonník odkazuje na vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z úroky z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby možno priznať najskôr od 1. mája 1995. (R 6/2007)

50. Úroky z omeškania sa platia až do zániku pohľadávky splnením (§ 559). Pôvodný žalobcovia následne jeho nástupcovia, terajší žalobcovia sa správne domáhali úroku z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 4.979,09 eur od 18.1.1997 do zaplatenia. Súd si zamieňa rozličné peňažné nároky, ktoré boli uplatnené spoločne do jednej žalovanej sumy, ale v žalobnom návrhu a v priebehu konania riadne odôvodnené ako dva právne rozličné nároky. Žaloval zaplatenie autorskej odmeny a tiež nemajetkovú ujmu podľa autorského zákona Právne neobstojí záver súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť autorskú odmenu vo výške 4.979,09 eur vznikla až rozhodnutím súdu. Nárok v podobe zaplatenia autorskej odmeny právnemu predchodcovi žalobcov v 1. a 2. rade vznikol v čase, kedy jeho kameramanské dielo neoprávnene a bez jeho súhlasu žalovaný použil, kedy začala plynúť aj lehota na uplatnenie práva na zaplatenie autorskej odmeny, ktorú si v tejto lehote žalobca uplatnil. Právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade si tento nárok uplatnil riadne a včas na súde podaním žaloby. Žalobcovia v 1. a 2. rade preto v priebehu konania petitom upravili splatnosť nároku - omeškania žalovaného so zaplatením tohto nároku. Lehota 18.1.1997 nároku úroku za omeškanie je odvodená od doručenia žalobného návrhu žalovanému, t.j. od hmotnoprávneho úkonu účastníka podľa § 41 ods. 3 OSP, nakoľko žalovaný nebol pred podaním žaloby právnym predchodcom žalobcov v 1. a 2. rade vyzvaný na plnenie konkrétnej peňažnej povinnosti (vzniknutého nároku na autorskú odmenu). Žalovaný bol preto od tohto dátumu v omeškaní a od tohto dátumu si žalobcovia v l. a 2. rade uplatnili úrok z omeškania ako príslušenstvo. Výška uplatneného a tak aj priznaného úroku z omeškania zodpovedá v zmysle ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby v čase vzniku omeškania.

51. V súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ preto zmenil odvolací súd podľa ust. § 388 CSP zamietnuté rozhodnutie v tejto časti a priznal žalobcom v 1. a 2. rade zákonný nárok na priznanie príslušenstva - úroku z omeškania 17,6% od 18.1.1997 do zaplatenia.

Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy

52. Podľa § 32 ods. 1 a 2 AZ, (1) Autor, právo ktorého bolo porušené, môže sa domáhať najmä toho, aby rušenie jeho práva bolo zakázané, následky porušenia odstránené a poskytnuté mu primerané zadosťučinenie. Ak vznikla porušením práva závažná ujma nemajetkovej povahy, má autor právo na zadosťučinenie v peňažnej sume, pokiaľ by sa priznanie iného zadosťučinenia nejavilo postačujúce; výšku peňažného zadosťučinenia určí súd, ktorý prihliadne najmä na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Autor má právo na ochranu svojho autorstva, najmä má právo m. i. aj na nedotknuteľnosť svojho diela, najmä na ochranu pred akýmkoľvek zásahom do svojho diela alebo pred akýmkoľvek hanlivým nakladaním s jeho dielom, ktoré by malo za následok narušenie jeho cti a dobrej povesti; rozhodnúť o zverejnení svojho diela.
Autor diela má výhradné právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na rozmnožovanie diela, preklad diela, adaptáciu, usporiadanie alebo iné spracovanie diela, použitie diela alebo jeho časti na vytvorenie nového diela, prenos diela iným spôsobom.
JUDIKATÚRA
Citované ustanovenie § 32 ods. l Autorského zákona upravuje právne prostriedky ochrany autorského práva, kde okrem zákazu rušenia a práva na odstránenie následkov jeho porušenia je aj právo na primerané zadosťučinené (na satisfakciu), ktoré autorovi patrí iba za predpokladu, že mu porušením autorského práva (t.j. neoprávneným zásahom do autorského práva) vznikla ujma nemajetkovej povahy. To je všeobecný hmotnoprávny predpoklad, pretože nároky satisfakčné nie sú považované v našom práve za nárok vyplývajúci zo spôsobenej hmotnej škody (napr. § 75 zák. č. 527/1990 Zb. o vynálezoch a zlepšovacích návrhoch, § 13 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k ochrane všeobecných osobnostných práv, § 53 Obchodného zákonníka pre ochranu proti nekalej súťaži). Ak by však autorovi vznikla iba ujma majetková, nebolo by možné sa satisfakčného nároku dovolať s hmotnoprávnou oporou v autorskom zákone (§ 32 ods. 1 autorského zákona). Pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie musia byť splnené zákonné predpoklady stanovené v § 32 ods. 1 autorského zákona, najmä existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva a tiež skutočnosť, že v konkrétnom prípade by priznanie iného zadosťučinenia nebolo postačujúce. Poskytnutie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme je podmienené, ako už bolo vyššie uvedené, závažnou ujmou nemajetkovej povahy, v súvislosti s porušením autorského práva, ktorá musí byť v konaní preukázaná. Ak v posudzovanej veci sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 32 ods. l autorského zákona, bolo nevyhnutné náležite zvážiť, či sú splnené vyššie uvedené predpoklady rozhodujúce pre priznanie požadovaného peňažného zadosťučinenia. Išlo teda najmä o to, aby bolo predovšetkým zistené, či spôsobom opísaným v žalobe došlo k závažnej ujme nemajetkovej povahy na strane žalobcu, ďalej či by sa priznanie prípadného iného zadosťučinenia nejavilo postačujúcim. Ak by sa prípadne rozhodovalo o výške peňažného zadosťučinenia, bolo by nevyhnuté vziať do úvahy rozsah vzniknutej ujmy, rovnako tiež všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu autorského práva došlo, keďže túto otázku primeranosti zadosťučinenia (či už peňažného alebo nepeňažného) autorský zákon nerieši. (Najvyšší súd Slovenskej republiky 3Cdo/77/2007).

Autor, ktorého právo bolo porušené, sa môže domáhať najmä toho, aby rušenie jeho práva bolo zakázané, následky porušenia odstránené a jemu poskytnuté primerané zadosťučinenie. Ak vznikla porušením práva závažná ujma nemajetkovej povahy, má autor právo na zadosťučinenie v peňažnej sume, pokiaľ by sa priznanie iného zadosťučinenia nejavilo postačujúcim; výšku peňažného zadosťučinenia určí súd, ktorý prihliadne najmä na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo - § 32 ods. 1 Autorského zákona. (ZSP 62/1997 Najvyšší súd Slovenskej republiky).

Autorský zákon (zák. č. 35/1965 Zb. v znení neskorších predpisov) poskytuje autorovi pri porušení jeho autorských práv rôzne formy ochrany. Autor sa môže domáhať a žiadať:
- aby rušenie jeho práva bolo zakázané,
- aby následky porušenia autorského práva boli odstránené,
- aby mu bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie, a to aj vo forme peňažného zadosťučinenia,
- ak mu bola spôsobená škoda, aby mu bola nahradená podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.
Právami majetkovými sú len práva, ktoré nemajú osobno-právnu stránku a podľa autorského zákona sem patrí: a) právo na autorskú odmenu, b) právo na slušné vyrovnanie § 31 AZ, c) zodpovednostné právo § 32 AZ. Čo sa týka prechodu autorských práv, okrem osobných majetkových práv, ktoré sú

viazané na osobu, môžu autorské práva (zmiešané a majetkové) prejsť na iné osoby. V prípade dedenia prechádzajú autorské práva vo chvíli smrti poručiteľa na dedičov, kde inak platia ustanovenia Občianskeho zákonníka o dedení. Preto aj právo zodpovednostné, radiace sa podľa autorského zákona medzi právo majetkové, v zmysle ust. § 32 AZ prechádza na dedičov.

53. Priznanie vyššie uvedených nárokov autorovi nezbavuje autora nároku na autorskú odmenu v zmysle § 13, resp. § 16 Autorského zákona. Doba trvania ochrany autorského práva vyplýva z ustanovenia § 33 Autorského zákona a v prípade smrti autora sa ochrany autorských práv majetkového charakteru môžu domáhať jeho dedičia.

54. Súd I. inštancie vo svojom odôvodnení rozhodnutia poukázal, že nepochybne musí konštatovať, že H. V. (nar. X.X.XXXX, X. - zomr. XX.X.XXXX, X.) bol slovenský kameraman. Od roku 1957 pracoval ako asistent kamery v Štúdiu dokumentárnych filmov. V roku 1972 absolvoval štúdium filmovej a televíznej kamery na FAMU v Prahe. Od roku 1968 samostatne nasnímal desiatky hraných, dokumentárnych a televíznych filmov, pracoval s mnohými slovenskými režisérmi. Najvýznamnejšou je najmä jeho spolupráca s režisérom J. V., kde prejavil citlivý prístup svojho obrazového videnia. Bol členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie, členom Slovenského filmového zväzu (zdroj: wikipedia). Kameramanovi H. V. patrí v slovenskej kinematografii čestné miesto.

55. H. V. mal osobitý kameramanský štýl, bol výraznou osobnosťou s tvorivým prístupom a potenciálom, prejavoval svojrázny, citlivý prístup k téme. Svoju kariéru odštartoval celovečerným dokumentom v réžii J. L. U. zajtra v roku 1968. Presvedčiť sa o jeho výnimočnom filmovom videní mohli aj diváci filmov J. V. Obrazy starého sveta, Ja milujem, ty miluješ či Papierové hlavy. Okrem V. spolupracoval aj s ďalšími režisérmi - J. O. pri filmoch Iná láska, Víkend za milión, Mikola a Mikolko alebo s T. P. na jeho študentských filmoch Rozhovor, Dvor a Staccato. V. stál za kamerou pri mnohých významných slovenských dokumentoch, ako Psychodráma (r. J. Z.), Čierna minúta (r. J. T.) či Tryzna (r. P. T., V. W., D. O.). Jeho práca s kamerou bola oceňovaná na slovenských aj zahraničných festivaloch. Takýmto spôsobom súd I. inštancie opísal osobnosť pôvodného žalobcu z dostupných zdrojov z článkov a dostupných charakteristík jeho ako kameramanskej osobnosti a špičky našej kameramanskej tvorby prvej polovice 90-tych rokov. Žalovaný znevážil meno právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade a sám predchodca žalobcov, pôvodný žalobca to tak pociťoval, keď pri uvedení l0 dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA odvysielaného v televízii VTV zistil, že hoci dokument obsahuje jeho autorské zábery, ktoré vytvoril , je uvádzaný v titulkoch ako 2. kameraman, pociťoval to ako zneváženie jeho osoby v kruhoch kameramanskej obci, jeho rukopis bol v odborných kruhoch poznateľný, typický. Žalovaný prisudzoval hlavnú časť práce niekomu, kto dielo nevytvoril. Negatívny vplyv to malo najmä v osobnej sfére H. V. zníženie jeho autorskej vážnosti ako kameramana. Negatívny vplyv to malo v pracovnej oblasti v tom, že V. stratil kredit prvého kameramana a žalovaný následne dal podnet na trestné stíhanie voči V., teda kvôli žalovanému znášal aj trestné konanie, Poškodenie mena pôvodného žalobcu nastalo nielen v jeho pracovnej sfére ale aj v osobnej. Odvysielaním tohto dokumentu žalobca pociťoval zneváženie jeho mena ako autora väčšiny záberov, jeho práca, jeho osobnosť tým bola znevážená, pretože samostatne nasnímal desiatky hraných, dokumentárnych a televíznych filmov, pracoval s mnohými slovenským režisérmi. Bol členom Slovenskej filmovej a televíznej akadémie, členom Slovenského filmového zväzu. A práve na tieto všetky sféry odbornej verejnosti pôvodný žalobca považoval uvedenie odvysielanie tohto dokumentárneho cyklu uvedením jeho mena len ako druhého kameramana za spôsobenie závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením jeho autorského práva. V. stál za kamerou pri mnohých významných slovenských dokumentoch. Jeho práca s kamerou bola oceňovaná na slovenských aj zahraničných festivaloch. Na pojednávaní dňa 27.10.2015 právny zástupca žalobkyne v I. rade odôvodnil uplatnenú nemajetkovú ujmu tak, že uviedol, že spôsobenie závažnej nemajetkovej ujmy preukazuje písomné stanovisko Asociácie založené v súdnom spise. Z listu Slovenského filmového zväzu, adresovaného X. R. - prezidentovi VTV Cable TV, s.r.o., zo dňa 27. 12. 1995, mal súd za preukázané, že Slovenský filmový zväz prezidenta spoločnosti VTV, cable tv s.r.o., aby tento preveril, či odporca ako výrobca prvej časti dokumentárneho seriálu o USA odvysielaného televíziou VTV cable tv, s.r.o. dňa 23. 12. 1995 o 15.30 hod. má vysporiadané k tomuto programu autorské práva s právnym predchodcom navrhovateľov, a to najmä, či za tento program bola vyplatená právnemu predchodcovi navrhovateľov autorská odmena, ako aj skutočnosť, či v záverečných titulkoch programu nie je nesprávnosť spočívajúca v tom, že právny predchodca žalobcov je uvedený ako druhý kameraman, keďže mal byť jediným autorom použitých záberov z USA. Zároveň bol vyzvaný p. X. R. - prezident VTV cable tv, s.r.o., aby vo vysielaní VTV tieto

skutočnosti uviedol na pravú mieru, zverejnením týchto skutočností formou zahlásenia pred prípadne po odvysielaní ďalších častí seriálu. Následne žalobkyňa v 1. rade ako manželka V. a žalobca v 2. rade, syn V. - pôvodného žalobcu tiež pociťovali takto uvedený dokument s titulkami V. len ako 2. kameramana, hoci vytvoril väčšinu záberov kameramansky a jeho rukopis je poznateľný, ako znevážení jeho mena, jeho kreditu uznávanej kameramanskej osobnosti v odbornej verejnosti a tým spôsobenie závažnej nemajetkovej ujmy.

56. Znalecký posudok č.p. 29/2012 zo dňa 23.1.2013 vo veci zisťovania autentickosti nahrávok zo dňa 23.1.2013 vypracovaný znalcom Ing. Milošom Lukovičom, pracovisko Ústav kriminalistiky a kriminológie, ktorý bol aj vypočutý na pojednávaní dňa 12.4.2013, potvrdil autentickosť záznamov cyklu Amerika - Amerika 10-diel záznamu programu Tour Club vysielanom VTV na VHS nosičoch a CD nosičoch predložených ako dôkazov žalobcami v 1 a v 2. rade. Znalecký posudok prof. Václava Maceka, zo dňa 22.1.2015, znalca ustanoveného súdom, vypočutého na pojednávaní dňa 11.10.2013 jednoznačne potvrdil, že z celkovej minutáže diela vrátane úvodu je 86% z celkovej dĺžky cyklu kameramanským dielom H. V., čo vylučuje, aby bol právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade uvádzaný ako 2. kameraman, alebo nebol uvedený vôbec. Žalovaný prisudzoval hlavnú časť práce niekomu, kto dielo nevytvoril. Negatívny vplyv to malo najmä v osobnej sfére H. V.. Týmto je preukázaná existencia závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva, to je potom v protiklade pri Zmluve o vytvorení umeleckého výkonu č. 21522/95/1 zo dňa 1.7.1995 medzi VTV cable Tv s.r.o. a Ivom R. na umelecký výkon načítania komentára Amerika - dokument a výpoveďou svedka N. R. bolo potvrdené, že pri nahrávkach bol žalovaný ako autor. Vykonaním prehrávky záznamov jednotlivých častí cyklu AMERIKA-AMERIKA na pojednávaniach, bez alebo za účasti svedkov, kde sú odvolávky na označenie záznamov autentickým znakom televízie VTV a jednotlivých dielov cyklu Amerika - Amerika vyhotovených producentom P. W. a značkou copyright W. - W., hoci znalecký posudok prof. Václava Maceka, zo dňa 22. 1.2015 jednoznačne potvrdil, že z celkovej minutáže diela vrátane úvodu je 86% z celkovej dĺžky cyklu kameramanským dielom H. V., čo vylučuje, aby bol právny predchodca žalobcov v 1. a 2. rade uvádzaný ako 2. kameraman, alebo nebol uvedený vôbec.

57. Tým , že odborná verejnosť z kruhov filmárskej umeleckej ako aj zmámi pôvodného žalobcu odvysielaním tohto dokumentárneho cyklu vnímala toto dielo ako vytvorené kameramanom H. V.,, práve označenie záznamov autentickým znakom televízie VTV a jednotlivých dielov cyklu Amerika- Amerika vyhotovených producentom P. W. a značkou copyright W. - W. a ďalšie označené vyjadrenia svedka R. aj strihačky PhDr. T. P., uvádzanie ako 2. kameramana, alebo ne uvedenie vôbec jednoznačne znížili autorovu (pôvodného žalobcu) vážnosť ako osobnosti kameramanskej špičkovej tvorby prvej polovice 90-tych rokov. Jeho prínos tvorby tvorivý a spoločenský do slovenskej kameramanskej školy školu je vyjadrený v ZP prof. Dr. Václava Maceka, CSc. Význam tvorivej hodnoty V. s odstupom rokov ešte rastie, k jej hodnote dobovej sa ešte pridáva historický rozmer. Charakteristický rukopis diela V. zistený v predmetnom diele však bol narušený znevážením jeho osobnosti, keď bo uvádzaný len ako 2. kameraman, alebo nebol uvedený vôbec. Týmto bolo preukázané porušenie jeho autorského práva zo strany žalovaného. Zneváženia mena autora kameramanského diela (ktorý je uvádzaný iba ako 2. kameraman alebo vôbec) a porušenia jeho autorského práva zo strany žalovaného je preukázaný vznik závažnej nemajetkovej ujmy. Týmto preto došlo k porušeniu autorského zákona a tak k vzniku závažnej ujmy nemajetkovej povahy vzniknutej v príčinnej súvislosti s porušením autorského práva a tiež potvrdzuje skutočnosť, že v konkrétnom prípade by priznanie iného zadosťučinenia nebolo postačujúce. Pre úspešné uplatnenie takéhoto nároku preto boli splnené zákonné predpoklady stanovené v § 32 ods. 1 Autorského zákona.

58. Pri stanovení výšky peňažného zadosťučinenia, bolo nevyhnuté vziať do úvahy rozsah vzniknutej ujmy, rovnako tiež všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu autorského práva došlo, keďže túto otázku primeranosti zadosťučinenia autorský zákon nerieši. Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy je odvodená podľa právneho zástupcu žalobcov od výšky škody t.j. nezaplatenej autorskej a spočíva na preukázanej zníženej autorskej vážností H. V., autora kameramanského diela.

59. Preto odvolací súd podľa ust. § 388 CSP zmenil rozsudok v časti zamietnutia nemajetkovej ujmy a návrhu tak v tejto časti zaplatenia nemajetkovej ujmy 3.319,39 eur vyhovel.

Nárok na zdržanie sa žalovaného s nakladaním l0 dielneho dokumentárneho filmu s názvom AMERIKA odvysielaného v televízii VTV.

60. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa domáhali okrem iného uloženia povinnosti žalovaného zdržať sa do doby uzavretia zmluvy so žalobcami v 1. a 2. rade akéhokoľvek nakladania s 10 dielnym dokumentárnym filmom s názvom Amerika zachytenom na filmovom páse, ktorého obrazovo-zvukovú zložku autorsky vytvoril H. V., zomrelý dňa XX.X.XXXX, v rámci expedície Amerika 92 a ktorý žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10 dielneho dokumentárneho cyklu s názvom Amerika I až X odvysielanom televíziou VTV cable tv s.r.o.

61. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 35/1965 Zb. autor, právo ktorého bolo porušené, môže sa domáhať najmä toho, aby rušenie jeho práva bolo zakázané, následky porušenia odstránené a poskytnuté mu primerané zadosťučinenie. Ak vznikla porušením práva závažná ujma nemajetkovej povahy, má autor právo na zadosťučinenie v peňažnej sume, pokiaľ by sa priznanie iného zadosťučinenia nejavilo postačujúce; výšku peňažného zadosťučinenia určí súd, ktorý prihliadne najmä na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Právami majetkovými sú len také práva v zmysle autorského zákona, ktoré nemajú osobno-právnu stránku a patria sem: a) právo na autorskú odmenu, b) právo na slušné vyrovnanie a c) zodpovednostné právo podľa § 32 AZ. V prípade dedenia prechádzajú autorské práva vo chvíli smrti poručiteľa na dedičov. V zmysle ust. § 32 ods. 1 AZ je to tiež právo domáhať sa, aby rušenie autorského práva bolo zakázané a preto je opodstatnený nárok na zdržanie sa žalovaného s nakladaním 10-dielneho dokumentárneho filmu s názvom Amerika odvysielaného v televízii VTV.

62. Závery vykonaného dokazovanie jednoznačne preukazujú, že autorské právo právneho predchodcu žalobcov v 1. a v 2. rade bolo porušené, a preto v zmysle uvedeného ust. §§ 32 ods. 1 zákona č. 35/1965 Zb. mu vzniká aj právo na to. Aby rušenie jeho autorského práva bolo zakázané. Právo šíriť dielo má žalovaný 50 rokov, práva z tohto diela patria po túto dobu žalobcom v l. a 2. rade (právnym nástupcom autora diela neoprávnene použitého v diele, ktoré bolo predmetom sporu).

63. Podľa znaleckého posudku č.p. 29/2012 zo dňa 23.1.2013 znalca Ing. Miloša Lukoviča všetky časti diela majú pri mene a obchodnom mene žalovaného W.-W. S., v konaní bolo preukázané, že výrobcom odvysielaného cyklu bol žalovaný, ktorého autorstvo bolo v záverečných titulkoch identifikované copyrightovou doložkou W.-W. 1995. Je irelevantné kto má alebo nemá v držbe alebo dispozícií dielo opatrené touto copyrightovou doložkou, v ktorom žalovaný, ako bolo preukázané, porušil práva právneho predchodcu žalobcov v l. a 2. rade v zmysle ustanovení autorského zákona.

64. Zo zmluvy o vytvorení autorského diela a jeho rozširovaní uzatvorenej medzi VTV a žalovaným zo dňa 2.3.1995 mal súd za preukázané, že žalovaný sa zaviazal sa v zmysle tejto zmluvy vytvoriť pre objednávateľa spoločnosť VTV Cable tv s.r.o. dielo, a to desať 26 minútových dokumentárnych filmov z USA ako cyklus predstavujúci život súčasnej Ameriky v rôznych podobách. Spoločnosť VTV sa zaviazala zabezpečiť kompletnú produkciu cyklu od prepisu 16 mm filmu na video až po úplnú finalizáciu 10-tich dielov cyklu dokumentárneho filmu z USA. Podľa tejto zmluvy na VTV cable tv s.r.o. neprešli autorské práva ani právo šíriť toto dielo. Toto právo ostalo žalovanému, ktorého autorstvo bolo v záverečných titulkoch identifikované copyrightovou doložkou W.-W. 1995. Z toho je preukázané, kto je autorom diela, v ktorom je neoprávnene použité dielo právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade, ktorého výsledná podoba znevažuje meno právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade uvádzaním ako 2. kameramana, do budúcna poškodzuje jeho práva k dielu, ktorého kameramanská tvorivá časť a prislúchajúce nevysporiadané práva podľa § 12 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 14 ods. 1 Autorského zákona žalovaného s právnym predchodcom žalobcov v 1. a 2. rade. Odvolací súd poukazuje na už viackrát uvedené závery znaleckého posudku prof. Dr. Václava Maceka, CSc. ktorý pristúpil k určeniu autorstva kamery v jednotlivých častiach cyklu America - Amerika, každý diel zvlášť v celkovej dĺžke 234min 31s a upútavky pred jednotlivými dielmi v dĺžke 3min 47s, spolu 238min l8s, z tohto rozsahu je 205min 55s kameramanským dielom H. V., t.j. 86% celkovej dĺžky cyklu filmového diela, preto mu prislúchajú v prípade porušenia jeho autorstva práva ustanovené v § 32 ods. 1 AZ a v tom zahrnuté aj právo na to, aby rušenie jeho autorského práva bolo zakázané.

65. Preto odvolací súd podľa ust. § 388 CSP. zmenil rozsudok v tejto časti časti zamietnutia vyhovel návrhu aj v časti uloženia povinnosti žalovaného zdržať sa do doby uzavretia zmluvy so žalobcami v 1. a 2. rade akéhokoľvek nakladania s 10 dielnym dokumentárnym filmom s názvom Amerika zachytenom

na filmovom páse, ktorého obrazovo-zvukovú zložku autorsky vytvoril H. V., zomrelý dňa XX.X.XXXX, v rámci expedície Amerika 92 a ktorý žalovaný neoprávnene prepísal a použil na spracovanie 10 dielneho dokumentárneho cyklu s názvom Amerika I až X odvysielanom televíziou VTV cable tv s.r.o.

66. O náhrade trov konania súd I. inštancie rozhodne, s poukazom na § 151 ods. 3 OSP, do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku vzhľadom na priebeh celého konania, od podania návrhu až po rozhodnutie vo veci, je súd toho názoru, že sa jedná o zložitý prípad nielen z časového hľadiska, ale najmä z hľadiska právneho posúdenia. Preto sa javí hospodárnejšie a účelnejšie rozhodnúť o náhrade trov konania až po právoplatnom skončení celej veci.

67. Odvolací súd rozhodoval o práve na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní plne úspešným žalobcom vznikol nárok podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. O jej výške rozhodne súd I. inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

68. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).
Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).